

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாரம்—36

நாடும் மொழியும்

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாராலயம்

சென்னை

:::

புதுக்கோட்டை

நாடும் மொழியும்

எழுதியது :

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாராலயம்

சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு : மே 1956.

Sales & Distribution

Prapancha Jyothi Prachuralayam

PUDUKKOTTAI :: TIRUCHI Dist.

Editorial

12 Sir Mohamed Usman Road,

Thyagarayanagar, MADRAS. 17

ஒரு ரூபாய் எட்டு அணை

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், புதுக்கோட்டை.

பிரசுநாலயத்தின் ஸ்பர்சுத்தை

இன்று நாட்டைப் பற்றியும் மொழியைப் பற்றியும் விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. இது சில சமயம் வெறியாகவும் மாறிவிடுகிறது. இவை பற்றி எமது ஆசிரியர் சர்மாஜி, தாம் ஆசிரியராக இருந்து பணியாற்றிய “ஜோதி” என்ற மாதப் பத்திரிகையில் இன்றைக்குப் (1956) பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதி வெளி வந்த தலையங்கங்களைத் தொகுத்து இந்நூலாக வெளியிடுகிறோம்.

இதிலுள்ள “இன்றைய தேவை எது? ஆழ்ந்த நூலா? நீண்ட நூலா?” என்ற தலைப்புள்ள கட்டுரையைத் தவிர மற்ற நான்கு கட்டுரைகளும் “ஜோதி”யின் நான்கு இதழ்களில் வெளியான நான்கு தலையங்கங்களாகும். பொதுவாக, ஒரு மாதப் பத்திரிகையின் தலையங்கங்கள் இவ்வளவு நீண்டதாக வெளிவருவது அநேகமாக வழக்கமில்லை. இது “ஜோதி”யின் தனித்துவத்தைக் காட்டுவதோடு ஆசிரியரின் அலைபோல் எழும் எண்ண எழுச்சிகளும், பேரை ஒட்டமும் தான் நீண்ட தலையங்கங்களை எழுத இடங்கொடுத்தன. “ஜோதி”யின் ஒவ்வொரு பிரதியும் இன்னமும் அழிவுறாமல் காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டு வருவதிலிருந்தே இதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

எமது ஆசிரியர் நாட்டையும் மொழியையும் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் தணியாத ஆவலை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பதுதான் எமது நோக்கம்.

அரு. சொக்கலிங்கம்,
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

பொருளடக்கம்

1. தேசபக்தி		9
2. பாஷை		20
3. தமிழ் நாடு		34
4. இன்று தேவை எது :
ஆழ்ந்த நூலா? நீண்ட நூலா?		60
5. கவியும் நாடும்		62

பி. ஜோ. பி. சமீப வெளியீடுகள்

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை.

பிளேட்டோவின் அரசியல்	...	7	0	0
அரசியல் வரலாறு	...	2	10	0
கார்ல் மார்க்ஸ்	...	3	4	0
ருஷ்யா — சரித்திர வரலாறு	...	1	8	0
ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் - ஒரு தீர்க்கதரிசி	...	2	4	0
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	...	1	4	0
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	...	2	8	0
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	...	2	0	0
சார்லஸ் டார்வின்	...	0	8	0
ஸர் ஜஸக் நியூட்டன்	...	0	8	0
தாமஸ் எடிஸன்	...	0	8	0
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	...	0	8	0
பிரஜைகளின் உரிமைகளுப் கடமைகளும்	...	0	8	0
அரசியல் கட்சிகள்	...	0	8	0
நமது தேசியக் கொடி	...	0	8	0
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)	...	0	12	0
மாஜினி	...	1	8	0
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	...	3	8	0
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	...	0	12	0
ரூஸ்ஸோ	...	1	8	0
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	...	3	4	0
பார்லிமெண்ட்	...	2	0	0
சமுதாய சிற்பிகள்	...	2	0	0
ராஜதந்திர - யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள்	...	5	10	0
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	...	4	0	0
கீர்ஸ் — வாழ்ந்த வரலாறு	...	9	0	0
எப்படி வாழவேண்டும்?	...	3	0	0
காந்தியும் ஜவஹரும்	...	0	12	0
நாடும் மொழியும்	...	1	8	0

(தபாற்செலவு பிரத்தியேகம்)

எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்.

பிரசுரகர்த்தர்கள்:—

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரலாயம்

புதுக்கோட்டை

::

திருச்சி ஜில்லா.

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய

இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

—o—o—o—

பிளேட்டோவின் அரசியல்	தாமஸ் எடிஸன்	
ராஜதந்திர - யுத்தகலப்	சி. வி. ராமன்	
பிரசங்கங்கள்	பிரபுல்ல சந்திர ரோ	
அரசியல் வரலாறு	ஜகதீச சந்திரபோஸ்	35
சுதந்திரத்தின் தேவைகள்	சோவியத் ருஷ்யா	
யாவை?	ருஷ்யா - சரித்திர வரலாறு	
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	5 புதிய சீனா	
பிரஜைகளின் உரிமைகளும்	பாலஸ்தீனம்	
கடமைகளும்	ஜெக்கோஸ் லோவேகியா	40
அரசியல் கட்சிகள்	ஸ்பெயின் குழப்பம்	
பார்லிமெண்ட்	பிரிக்கப்பட்ட பர்மா	
ரூஸ்ஸோ	ஆசியாவும் உலக	
சமுதாய ஒப்பந்தம்	10 சமாதானமும்	
சமுதாய சிற்பிகள்	ஐக்கியதேச ஸ்தாபனம்	
மாஜினி	உலகக் கண்ணாடி	45
மாஜினி எழுதிய	நமது ஆர்யா வர்த்தம்	
மனிதன் கடமை	சமஸ்தான இந்தியா	
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	பெடரல் இந்தியா	
மானிடஜாதியின் சுதந்தரம்	15 இந்தியாவின் தேவை	
கார்ல் மார்க்ஸ்	சுதந்திர முழுக்கம்	50
ஹிட்லர்	நமது தேசீயக் கொடி	
முஸோலினி	ஏப்ரல் 1919 அல்லது பஞ்சாப்	
அபிசீனிய சக்ரவர்த்தி	20 படுகொலை	
பண்டித மோதிலால் நேரு	நமது பிற்போக்கு	
லோகமான்ய திலகர்	கௌரீமணி	
மகாத்மா காந்தி	லெட்சுமிநாதன் (நாடகம்)	55
காந்தி யார்?	உத்தியோகம்	"
கர்ந்தியும் - ஜவஹரும்	25 பாணபுரத்து வீரன்	"
காந்தியும் - விவேகானந்தரும்	அபிமன்யு	"
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் - ஒரு	மனோதர்மம்	"
தீர்க்கதரிசி	புராதன இந்தியாவில்	
கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு	அரசியல்	60
ரமண மஹரிஷி	எப்படி வாழவேண்டும்?	
சார்லஸ்டார்வின்	30 நாடும் மொழியும்	
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்		63

தேச பக்தி

இந்தியாவிலே பிறந்த ஒவ்வொருவரும் என்றைய தினம் தங்களுடைய இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து எங்களது நாடு, எங்களது சகோதரர்கள் என்று முழக்கஞ் செய்யத் தொடங்குகிறார்களோ அந்த தினத்தில்தான், நமது சுதந்திர பாதையின் திறப்பு விழாவை நடத்த முடியும். மேற்படி முழக்கத்தைச் செய்கிற சக்தி ஏற்பட்ட பிறகுதான், சுதந்திர பாதையில் செல்லக் கூடிய தகுதி நமக்கு ஏற்படுகிறது. இந்த அடிப்படையான உண்மையை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல், சுயராஜ்யம் என்றும் சுதந்திரம் என்றும் கத்திக்கொண்டிருந்தால், நமது தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றிப்போவதைத் தவிர்த்து வேறு பலன் உண்டாகாது.

“நான் ஒரு தேச பக்தன்” என்று சிலர், தங்களது இரண்டு வரிசைப் பற்களையும் தெரியக் காட்டிக் கொண்டு சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அதாவது, தங்களினின்று புறம்பா யுள்ள ஒரு குணத்தை, தாங்கள் முயன்று சம்பாதித்து அதைத் தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டிருப்பதாக இவர்கள் பேசுகிறார்கள். தேச பக்தி என்று சொன்னால், அது மனிதராய்ப் பிறந்த எல்லோருக்கும் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிற ஒரு தன்மை என்பதை இவர்கள் மறந்து விடுகிறார்களோ, அல்லது இவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாதோ, நமக்குத் தெரியாது. ஆனால், இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தில், தேச பக்தி என்பது, புறச்சின்னமே தவிர, அகத்திலிருந்து விகசித்துப்பிரகாசிக்கிற தன்மையல்ல. தேச பக்திக்கு, வெளிப்படையான சில அடையாளங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று இவர்கள் எதிர் பார்க்கிறார்கள். தேசத்தோடு ஓட்டிய தேச பக்தி தான் இவர்களுக்குத் தெரியுமே தவிர, ஆத்மாவோடு, இருதயத்தோடு கலந்திருப்பது தேசபக்தி என்பது இவர்

களுக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்டவர்கள் கோடிக்கணக்கில் இருந்த போதிலும், உமி மூட்டைகளைப் போல்கன மில்லாத அதாவது சத்தில்லாத பிறவிகள்தான். தூசிநூல்தவசமாக, நமது நாட்டில் இத்தகைய உமி மூட்டைகள்தான் அதிகம் இருக்கின்றன. திருநீறும் நூதராட்சமும் அல்லது திருமண்ணும் துளசி மாலையும் தரித்துக் கொண்டு, தினந்தோறும் குறைந்தது இரண்டு தடவையாவது தேவாலயத்திற்குச் சென்று, கடவுள் நாமத்தைப் பலர் செவியைத் துளைக்கும் வண்ணம் முழக்கி வழிபடுவோரில் எத்தனை பேருக்குக் கடவுள்பக்தி இருக்கிறதோ, அந்த விகிதாசாரப்படி, நமது நாட்டிலும் தேசபக்தி 'யென்று வாயால் முழக்கிக்கொண்டு வீதி வலம் வருகிற பெயர் வழிகளுக்கு உண்மையான தேசபக்தி இருக்கிறது.

சுவாமி விவேகானந்தர் ஓரிடத்தில் அருள்கிறார்:—

"இருளையே ஒளியெனக் கொள்கிறோம்; துயரத்தையே மகிழ்ச்சியெனக் கருதுகிறோம்; நோயையே ஆரோக்கியமென நினைக்கிறோம்; புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையின் அழகையைக் கேட்டு அது வாழத் தொடங்கி விட்டதென்று எண்ணுகிறோம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில், சுகசௌக்கியத்தை எதிர்பார்க்க முடியுமா?"

நமது தாய் நாட்டின் தற்போதைய நிலைமையை, இதை விட அழகாக வருணிக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏன் இன்னும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது? ஓர் ஆங்கில அறிஞன், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ள ஒரு நூலில், இருபதாவது நூற்றாண்டு இந்தியா, பதினேழாவது நூற்றாண்டு இங்கிலாந்தில் இருக்கிறதென்று கூறுகிறான். அதாவது, பதினேழாவது நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் தொழில் அபிவிருத்தி, கல்விப்பெருக்கம், ஜனங்களின்

பொருளாதார நிலைமை முதலியன எந்த ஸ்திதியில் இருந்தனவோ அந்த ஸ்திதியிலேயே இருப்பதாவது நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் ஸ்திதியும் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். உண்மையான தேச பக்தி நமக்கு இருக்குமாயின் நாம் இந்த நிலைமையில் இருப்போமா? இந்த நிலைமையைச் சகித்துக் கொண்டிருப்போமா?

தேச பக்தி யென்று சொன்னால் அஃது அறிவினால் விளக்கப் படுவதல்ல; இருதயத்தினால் உணரப் படுவது. தர்க்கரீதியாக முடிவு செய்யப் படுகிற ஒரு வரம்பிட்ட சட்டமல்ல; உணர்ச்சியினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற ஒரு நம்பிக்கை. வெறும் விவேகத்தினால் மட்டும் அதனைப் பிறருக்கு ஊட்டமுடியாது; தியாகத்தினால்தான் அதைப் பிறருக்கு உணர்த்த முடியும்.

சில உதாரணங்களினால் இவற்றை விளக்கிக் காட்ட விரும்புகிறோம். நம்மைச் சுற்றி யடிக்கிற காற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். அதனை நாம் பார்க்க முடிவ தில்லை; ஆனால் உணரமுடிகிறது. அஃதில்லா விட்டால் நாம் ஒரு நிமிஷங்கூட இந்த உலகத்தில் வாழ முடியாது. அவ்வளவு இன்றியமையாத பொருளாக அஃது இருந்த போதிலும், அதனைக் காணவோ, ஸ்பரிசிக்கவோ, சுவைக்கவோ முடிவதில்லை. காற்று எப்படி இருக்கிற தென்று வருணித்துக் காட்டுமாறு நமக்கு யாரேனும் கட்டளை யிட்டால் நம்மால் வருணித்துக் காட்ட முடியுமா? காற்றைக்கொண்டுதான் காற்றை உணர்த்த முடியும். காற்றைக் காணவோ, ஸ்பரிசிக்கவோ, சுவைக்கவோ முடியா விட்டாலும், அதனால் நாம் இன்பத்தை யடைகிறோம்; சக்தி பெறுகிறோம். ஏன்? நாமே காற்றினால் தானே ஆக்கப் பட்டிருக்கிறோம்? “காற்றடைத்த பையடா” என்பதல்லவா பெரியோர் வாசகம்? இதைப் போலவே, தேச பக்தி என்பதை நாம் காண முடியாது; தொட முடியாது; ருசி பார்க்கவும் முடியாது. ஆனால் இஃதில்லா

விட்டால் நாம் வாழவும் முடியாது. வாழ முடியாது என்று சொன்னால், உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று அர்த்தமல்ல. உயிரென்னவோ நம்மிடத்தில் தானிருக்கும்; தாவர வர்க்கங்களும் பிராணி வர்க்கங்களும் மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் போல் நாமும் மூச்சு விட்டுக்கொண்டு தானிருப்போம். ஆனால் மனிதர்களாக, விவேகமும் இருதயமும் உள்ள மனிதர்களாக வாழமுடியாது. எப்படி, மனிதனுக்கு மூச்சு விடுவது சுபாவமோ அது போலவே அவன் தேசபக்தியுடையவனாக இருப்பது, அதாவது தான் பிறந்த நாட்டின் மீது தன்னை யறியாத ஒரு பற்றுக் கொண்டிருப்பது அவனிடைய சுபாவம். அந்தச் சுபாவம் ஒருவனுக்கு இல்லையென்று சொன்னால், அவன் ஒரு ஐட பதார்த்தம். பிராணி என்ற ஒரு கௌரவத்தைக் கூட அவனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. ஏனென்றால், பிராணிகளுக்குப் பகுத்தறிவுதான் இல்லையே தவிர, உணர்ச்சிகள் உண்டு; மானம், மரியாதை முதலியன உண்டு. தேச பக்தி யில்லாதவன், இந்தப் பிராணிகளிலும் கேவலமானவன்; இயற்கைக்கு மாறுபட்ட பிறவி.

“மனிதர்களுக்கு இயற்கையான சில சுபாவங்கள் உண்டு என்று சொல்கிறீர்கள்; ஆனால் அதே மூச்சில், அந்தச் சுபாவங்களில்லாத மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்கிறீர்கள். இது முரண் பட்டதாகத் தோன்றவில்லையா?” என்று சிலர் கேட்கலாம். இது நியாயமான கேள்வி. தேச பக்தி என்ற சுபாவமானது, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உண்டு. மனிதனுடைய பக்தி, தேசம் என்கிற விசால எல்லையளவுக்குச் செல்கிறது. பிராணிகளின் பக்தி, ஒரு வீடு அல்லது ஒரு கிராமம் என்கிற குறுகிய எல்லையளவுக்குச் செல்கிறது. நமது வீட்டிலே பூனை, நாய், கிளி முதலிய ஜந்துக்களை வளர்க்கிறோம். நமக்கு இஷ்டமிருக்கிற வரையில் அல்லது:

சௌகரிய மிருக்கிற வரையில், நமது ருசிக்குத் தகுந்த படி அவைகளைப் போஷிக்கிறோம். பின்னர், நமது விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அவைகளை உட்படுத்துகிறோம். வீட்டை விட்டு விரட்டி யடித்து விடுகிறோம். ஆனால் அவை லேசிலே வீட்டை விட்டுப் போகின்றனவா? இல்லவே இல்லை. ஏன்? தாங்கள் வளர்ந்த இடத்திலே, தங்களுக்கு ஆகாரம் உண்பித்த மனிதர்களிடத்திலே அவ்வளவு பற்று. அவைகளை வெளியேற்றும் பொருட்டு நாம் அவைகளுக்கு எந்த விதமான ஹிம்சைகளைக் கொடுத்தபோதிலும் அவை வெளியே செல்வதில்லை. தாங்கள் வளர்ந்த இடத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் உகுக்கின்றன; வளர்த்த முகங்களைப் பார்த்து வாலைக் குழைக்கின்றன. மகா கொடியவை என்று கருதப்படுகிற காட்டு மிருகங்களை எடுத்துக் கொள்வோமே, அவைகள் கூட, தாங்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்கிற வனப் பிரதேசத்தை விட்டு வேறொரு வனப்பிரதேசத்திற்குச் செல்வதில்லை. மனிதர்கள், அவைகளை எந்த விதமாக வேட்டை யாடினாலும், வேறு எந்த இடத்திற்குத் தூரத்தினாலும், திரும்பத் திரும்ப அவை பழைய இடத்திற்கே வந்துசேரும்.

எனவே பிராணி வர்க்கங்களுக்குக் கூட தேச பக்தி என்பது சுபாவமா யமைந்திருக்கிற தென்பது பெறப்படுகிறது. ஆனால் பிராணி வர்க்கங்களின் தேச பக்திக்கும், மனித வர்க்கத்தினரின் தேச பக்திக்கும் அடிப்படையான வித்தியாசம் ஒன்றுண்டு. மனிதன் பகுத்தறிவோடு கூடியவனாதலால், அவன் தன் சுபாவத்திலேயே அமைந்திருக்கிற, அதாவது பிறப்போடவே ஒட்டி வந்திருக்கிற தேச பக்தியைப் பிறருக்கு நன்மை யுண்டாகுமாறு பயன்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலையும், செயலாக விகசித்துக் காட்டுகிற சக்தியையும் கூடவே பெற்றிருக்கிறான். அந்த ஆற்றலையும் சக்தியையும் அவன் வளர்த்துக் கொள்ளாமலிருந்தாலுஞ் சரி, அல்லது மற்றவர்களுக்காகப் பிரயோ

ஜனப் படுத்தாமலிருந்தாலுஞ் சரி, அவனிடம் சுபாவமாயமைந்திருக்கிற தேச பக்தியானது முனை மழுங்கி நாளாவட்டத்தில் தேய்ந்து மறைந்து போய்விடுகிறது. அதுமட்டுமல்ல; அதுவே, அதாவது தேய்ந்து மறைந்துபோன அதுவே, மமதையாக உருக்கொண்டு விடுகிறது. மனிதன் அகங்கார புத்தியுள்ளவனாகிவிடுகிறான். அவனிடத்தில் மனித சுபாவம் போய், மிருக சுபாவம் குடிக்கொண்டு விடுகிறது. எனவே பிறவியிலேயே ஒட்டி வருகிற சில சுபாவங்கள் கூட, பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவராத காரணத்தினாலும், சகவாச தோஷத்தினாலும் மழுங்கி, இருந்த இடம் தெரியாமலே போய்விடுகின்றன வென்பது பெறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட மனிதர்களை, சுபாவத்திற்கு விரோதமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மனிதர்களென்று சொல்லாது வேறென்னென்று சொல்வது?

இதனை இன்றோர் உதாரணத்தினாலும் விளக்கிக் காட்ட விரும்புகிறோம். தன்னைப் பெற்ற தாயினிடத்தில் யாருக்கும் அன்பு உண்டு. அந்த அன்பு இயற்கையானது. அந்த அன்பை நாம் சொல்லால் சுட்டிக்காட்ட முடியாது; உணர்ச்சியினால் செய்து காட்டமுடியும். நமது தாயார் வதோ ஒரு துன்பத்தினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற போதோ, அல்லது அவள் இறந்து போய்விட்டாலோ, — அப்படி இறந்துபோனது எத்தனையோ வருஷங்களானாலுங்கூட — நமது அடிவயிற்றிலிருந்து, நம்மால் விவரிக்க முடியாத ஒரு துக்க அலை வந்து நமது இதயத்தைத் தாக்குகிறது; கண்களிலிருந்து சுடு நீர் ஆறாகப் பெருகுகிறது. மற்றவர்களுடைய துன்பத்திற்காகவும் மரணத்திற்காகவும் நாம் அனுபவிக்கிற துக்கம் ஒரு மாதிரியாகவும், தாயாரின் துன்பத்திற்காகவும் மரணத்திற்காகவும் அனுபவிக்கிற துக்கம் வேறு மாதிரியாகவும் இருப்பதை நாம் உணர்கிறோம். இப்படியிருந்தும், அதாவது பெற்ற தாயினிடத்தில் அன்பு செலுத்துவது பிரதி மனிதனுக்கும் இயற்கையான சுபா

வமாயமைந்திருந்தும், நம்மில் எத்தனையோ பேர், தாயாரைப் பரம சத்துருவாகக் கருதுகிறோம். இப்படிப்பட்டவர்களை என்னவென்று அழைப்பது? மனித சுபாவங்களோடு இவர்கள் பிறந்தவர்களானாலும், அந்தச் சுபாவங்களை இழந்துவிட்டவர்கள், அந்தச் சுபாவங்கள் இல்லாதவர்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இப்படிக்கூட இருக்க முடியுமாவென்று கேட்டால், “இப்படியும் இருக்கிறார்களே” என்ற உண்மையைத்தான் நாம் முன்னிலைப்படுத்திக்காட்ட வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

இது போலவே, தேச பக்தி யென்பது, பிரதி மனிதனோடு ஒட்டிய ஒரு சுபாவமாயிருந்தாலும், அந்தச் சுபாவமில்லாத மனிதர்களையே நாம் அதிகமாகக் காண்கிறோம். இஃதொரு புதிர் தான். ஆனால் இது விடுபடாத புதிர்ல்ல. ஒரு சில மகான்கள், அவ்வப்பொழுது தோன்றி, தங்களுடைய மகத்தான தியாகத்தினாலும், சகிப்புத் தன்மையினாலும் இந்தப் புதிரை விடுவிக்கிறார்கள். ஜனங்கள் தங்களுடைய இயற்கையான சுபாவ மின்னதென்பதை உணர்கிறார்கள். இருந்த பொருளை இழந்து விட்ட ஒருவன், மீண்டும் அந்தப் பொருள் அகப்பட்டால் எப்படி மகிழ்ச்சியடைவானோ அதைப்போல், மேற்படி மகான்களின் காலத்திலும், அவர்களுக்குப் பின்னர் சிறிது காலம் வரையிலும் ஜனங்கள் ஒருவித உற்சாக முடையவர்களாகவும், தன்மதிப்புடையவர்களாகவும் வாழ்கிறார்கள். சிறிது காலமானதும், மேற்படி புதிரானது இவர்களை வந்து மூடிக்கொள்கிறது. மறுபடியும் ஒரு மகான் அவதரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், தேசபக்தி யென்பது தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய ஒரு விளக்கு மாதிரி. அந்த விளக்கில், எரியும் சக்தி, அதாவது பிரகாசிக்கிற தன்மை என்னவோ இருக்கிறது. ஆனால் அதனை நாம் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்வதற்

காகவே, அவ்வப்பொழுது பல மகான்கள் தோன்றுகிறார்கள். இவர்கள் கவிகளாகவும், வீரர்களாகவும், மதாசாரியர்களாகவும், தியாகிகளாகவும் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருப்பார்கள். ஒரு தேசத்தில், ஜனங்களின் தாய் நாட்டுப் பற்று என்னும் விளக்கு அணைந்து போகும் தறுவாயிலிருக்கையில், அது காரணமாக அடிமை அந்தகாரத்தில் அந்த ஜனங்கள் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறார்களே யென்ற பரம கருணையினால், ஒரு சிலர், மகான்களுடைய வருகைக்காகப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். வெர்ட்டீஸ் வெர்ட்டீஸ்¹ என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன், மில்ட்டன்² என்ற மகான் சுவீடுகளைக் குறித்துப் பின்வருமாறு புலம்புகிறான்:-

“மில்ட்டனே! இந்த நேரத்தில் நீ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லையே? உன்னுடைய தேவை இப்பொழுது இங்கிலாந்துக்கு அவசியமா யிருக்கிறது. அஃது, இதுகாலை, சக்தி நிறைந்த ஒரு தேக்கமாகி விட்டது. கடவுட்பீடமென்ன, வாளாயுத மென்ன, எழுது கோலென்ன, கணப்புச்சட்டி யென்ன, குபேர சம்பத்துக்களென்ன, இவை யெல்லாம் சேர்ந்து, ஆத்ம சந்தோஷம் என்று சொல்கிறார்களே அதற்கு இரையாகி விட்டன. ஆங்கிலேயர்களாகிய நாங்கள் சுய நலக்காரர்களாகி விட்டோம். ஓ! எங்களைக் கைதுக்கி விடு; மீண்டும் எங்களிடத்திலே வா. எங்களுக்கு நல்ல குணங்களை, சீலத்தை, சுதந்திரத்தை, சக்தியை எல்லாவற்றையும் தந்தருள். நினது ஆத்மா, நட்சத்திரம் போல் அலாதியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. நினது வாக்கு, சமுத்திரத்தைப்போல் கம்பீர முடையதாகவும், ஆகாசத்தைப் போல் பரிசுத்த முடையதாகவும் இருந்தது; சுதந்திரமுள்ளதாயிருந்தது. சாதாரண ஜனங்கள் செல்கிற பாதையில் நீ ஒரு தெய்வ புருஷனைப் போல் நடந்து சென்றாய். ஆனால் உனது இருதயம், ஏழை ஜனங்களின் சேவையிலேதான் படிந்திருந்தது.”

1. Wordsworth - 1770 - 1850. 2. John Milton - 1608 - 1674.

தேச பக்தி யென்றால் என்ன வென்பதை ஓர் அறிஞன் பின் வருமாறு அழகாக வருணிக்கிறான்:—

“ஓர் உலோபி பணத்தினிடம் வைத்திருக்கும் ஆசையும், புருஷன் மனைவியிடத்திலும், மனைவி புருஷனிடத்திலும் பாஸ்பரம் காட்டுகிற தாம்பத்ய பிரேமையும், ஒரு தாயார்தன் குழந்தையினிடத்தில் செலுத்துகிற அன்பும் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்தால் எதுவோ அதுதான் தேச பக்தி.”

தேச பக்திக்கு எவ்வளவு மகத்துவம் கொடுக்கிறான் இந்த அறிஞன்?

மாசு மறுவற்ற தேச பக்தியானது மற்றவர்களுடைய துன்பங்களைப் பரிகரிப்பதற்காக, தான் எல்லாவித துன்பங்களையும் வலிய ஏற்றுக்கொள்ளும். அப்படி வலிய ஏற்றுக் கொள்வதிலே ஒருவித இன்பத்தை அடையும்; பெருமையுங் கொள்ளும். தனது சர்வத்தையும் தேசத்திற்காக இழந்து விட அது தயாராயிருக்கிறது. இன்னும் இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையே யென்று வருத்தமும் படுகிறது. 1906-ஆம் வருஷம் ரஷ்யாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் மகத்தான தொரு யுத்தம் நடைபெற்றதல்லவா? அப்பொழுது ஜப்பானில் ஒரு வரலாறு வழங்கி வந்தது. இஃதெவ்வளவு தூரம் உண்மை யென்பது நமக்குத் தெரியாது. நாம் கேட்ட படியே இங்கு எடுத்துச் சொல்கிறோம். ஜப்பானியக் குடும்ப மொன்றில் ஆறு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். இந்த ஆறு பேரும் யுத்த களத்திற்குச் சென்று மடிந்து விட்டார்கள். ஒரு நாள், இவர்களின் தாயார், தன் வீட்டு வாயிலில் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது ஒரு ராணுவத்தலைவன் அந்த வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்; அங்கிருந்தவர்களிடமிருந்து, அந்த ஸ்திரீக்கு ஆறு குமாரர்கள் இருந்தார்களென்றும் அவர்களனைவரும் யுத்த களத்தில் மடிந்து விட்டார்களென்றும் தெரிந்து கொண்டான்.

அவளருகில் சென்று “என்ன அம்மா, நீ ஒரு ஜப்பானிய ஸ்திரீயல்லவா? யுத்தகளத்தில் உன் புத்திரர்கள் மடிந்து விட்டார்களென்பதற்காக நீ துக்கப்படலாமா? அதற்காகப் பெருமை யல்லவோ கொள்ளவேண்டும்?” என்றான். அதற்கு அந்தத் தாயார் என்ன கூறினாள் தெரியுமா? “ஐயோ, ராணுவத் தலைவரே! என்னுடைய ஆறு குமாரர்கள் யுத்தகளத்தில் இறந்து போனார்களென்பதற்காக நான் அழவில்லை; ஜப்பானின் சுதந்திரத்திற்காக, அதனுடைய முன்னேற்றத்திற்காக, போர்க்களத்தில் பலி கொடுக்க இன்னும் நான் அதிகமான மக்களைப் பெறவில்லையே யென்றுதான் அழுகிறேன்” என்றாள். இதுதான் தேச பக்தி!

கிரேக்க இதிகாசத்திலே இந்த மாதிரி உதாரணங்கள் பலவற்றை நாம் காணலாம். சூமார் இரண்டாயிரத்தைந் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே கிரீஸில் ஸ்பார்ட்டா என்ற ஒரு பகுதிக்கு வியோனிதாஸ்¹ என்ற ஒருவன் அரசனாயிருந்தான். இவன் சுத்த வீரன். பாரசீக மன்னனாகிய ஜெர்க்ஸஸ்² என்பவன், திரண்ட சேனையுடன் வந்து கிரீஸை தாக்கினான். வியோனிதாஸ் இந்த மகத்தான சேனையை, தெர்மாப்பிலே³ என்ற ஒரு கணவாயண்டை எதிர்த்து நின்றான். வியோனிதாஸ் பக்கம் இருந்தவர்கள் முந்நூறு பேர் தான். யுத்தம் மிகக் கடுமையாகக் நடந்தது. வியோனிதாஸும் முந்நூறு போர் வீரர்களும் இறந்து பட்டார்கள். ஆனால் கிரீஸ் தேசம் காப்பாற்றப்பட்டது. வியோனிதாஸின் தேச பக்தியை, தியாகத்தை, வீரத்தை இன்றளவும் கிரேக்கர்கள் தங்கள் யாழிலே இசைத்துப் பாடுகிறார்கள்.

-
1. Leonidas I. ஆண்டது கி. மு. 491 - 480.
 2. Xerxes I. ஆண்டது கி. மு. 485 முதல் 465 வரை.
 3. Thermopylae கி. மு. 480ல் நடைபெற்ற போர்.

அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர், பாலஸ்தீனத்திலே ஜூடாஸ் மக்கப்பீயஸ்¹ என்ற ஓர் அரச வீரன் இருந்தான். இவன் காலத்தில், சுமார் இருபதாயிரம் போர் வீரர்களைக் கொண்ட சிரியா தேசத்துப் படையொன்று பாலஸ்தீனத்தின்மீது படையெடுத்து வந்தது. மக்கப்பீயஸின் வசத்தில் எண்ணூறு போர் வீரர்களே இருந்தார்கள். தாரதம்மியமில்லாத இந்த இரண்டு படைகளுக்கும் எலாஸா² என்ற இடத்தில் கி.மு 160-ஆம் வருஷம் கோர யுத்தம் நடைபெற்றது. ஜூடாஸைச் சேர்ந்தவர்கள், அவனைப் பின் வாங்கிக்கொண்டு விடுமாறும், வீணாக அனைவரையும் யுத்த களத்தில் பலிகொடுக்க வேண்டாமென்றும் ஆலோசனை கூறினார்கள். "சத்துருக்களுக்கு முன்னே புறமுதுகிட்டுச் செல்லாதவாறு கடவுள் என்னைத் தடுப்பாராக. அப்படி நம்மால் வெற்றிகாண முடியாவிட்டால், நமது தாய்நாட்டுச் சகோதரர்களின் நலனுக்காக யுத்த களத்திலேயே வீர மரணமடைவோம். நமது தேச பக்திக்கு நாமே களங்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம்" என்று வீர முழுக்கம் செய்தான் மக்கப்பீயஸ். இதைக் கேட்டு அவனுடைய வீரர்கள் புதிய உற்சாகங் கொண்டவர்களாய் கடுமையாக யுத்தஞ் செய்தார்கள். அந்த எண்ணூறு பேரில் ஒருவர்கூட பாக்கியில்லாமல் யுத்தகளத்தில் அழிந்து பட்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் மரணம் வீணாகவில்லை. பாலஸ்தீனத்துப் பொது ஜனங்கள் ஒன்று திரண்டு ஆவேசத்துடன் சிரியர்களின்மீது திரும்பினார்கள். அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? ஓடிவிட்டார்கள். பாலஸ்தீனத்தின் சுதந்திரம் காப்பாற்றப்பட்டது. யூதர்களின் தேச பக்தி களங்கமற்றுப் பிரகாசித்தது. இந்த மாதிரியான உதாரணங்களை நாம் பல நாட்டுச் சரித்திரங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டலாம்.

இப்படிப்பட்ட தாய்மையான, பயன் கருதாத தேச பக்தி உணர்ச்சி இந்தியச் சகோதரர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனை.

பாஷை

மனிதர்களுடைய எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கருவியாக யிருப்பது பாஷை. அவர்களுடைய எண்ணம் வளர வளர பாஷையும் வளர்ச்சியடைகிறது. ஆனால் அதே மனிதர்களின் எண்ணப்பெருக்கு வறட்சியடைகிற காலத்தில் அவர்களுடைய பாஷையும் வறட்சியடைகிறது. மனிதர்களின் எண்ணப் பெருக்கு எப்பொழுது வறட்சியடைகிறது? அவர்கள், சுதந்திரமற்றவர்களாகிவிடுகிறபோழுது. எனவே, சுதந்திரத்திற்கும் பாஷைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறதென்பது நன்கு புலனாகும்.

எந்த ஜனங்கள் சுதந்திரமில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய பார்வையிலே ஒரு சூனியம், நடையிலே ஒரு தளர்ச்சி, பேச்சிலே ஒரு தடுமாற்றம், எண்ணத்திலே அந்நிய பாஷா ஞானத்தின் சாயல், இந்த மாதிரியான தன்மைகளைக் காணலாம். அவர்கள் எவ்வளவு ஒழுக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், அல்லது ஆத்ம பரிசுத்தர்களாயிருந்தாலும், அல்லது அதிமேதாவிகளாயிருந்தாலும் அந்த ஒழுக்கத்திற்கும், ஆத்ம பரிசுத்தத்திற்கும், மேதைக்கும், சுதந்திரமாயுள்ளவர்கள் மதிப்புக் கொடுப்பதேயில்லை. "நாம் எண்ணுகிற எண்ணம் மதிப்புடையதாயிருக்கவேண்டும்" என்றான் ஓர் அறிஞன். அந்த எண்ணம் எப்பொழுது மதிப்புடையதாயிருக்கும்? சுதந்திரம் என்ற விருதோடு செல்கிறபோதுதான். மாஜினியோ¹ யாரோ ஒரு சமயம் கூறினான், "சுதந்திரமில்லாதவர்கள் ஒழுக்கமுடையவர்களா யிருக்கமுடியாது" என்று. எவ்வளவு அர்த்த புஷ்டியுடைய வாக்கியம் இது? ஒழுக்கமில்லாதவர்கள், உயர்ந்த எண்ணங்களை எண்ணமுடியாது. உயர்ந்த எண்ணங்களில்லாமல் குறுகிய எண்ணங்களைக்கொண்டு ஒரு பாஷை வளர்ச்சியடைய முடியாது.

ஜனங்கள் சுதந்திரமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்று சொன்னால், அவர்களுடைய அரசாங்கத்தின்கீழ் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பது அர்த்தம். அப்பொழுது ஜனங்களுடைய பாஷையே அரசாங்கத்தினுடைய பாஷையாக இருக்கிறது. இதனால் அந்தப் பாஷைக்கு ஒரு கௌரவம் உண்டாகிறது; அது வளர்ச்சியும் அடைகிறது. ரோம ஏகாதிபத்தியம் உச்சஸ்தானத்திலிருந்தபோது லத்தீன் பாஷைக்கு ஒரு மகத்துவம் ஏற்பட்டது. அது செழிப்பும் அடைந்தது. அந்த ஏகாதிபத்தியம் மங்கிப்போன காலத்தில் அந்தப் பாஷையும் வழக்குக் குன்றிப்போய் விட்டது. இந்தியாவிலே கூட, ஹிந்து மன்னர்கள் ஆண்ட காலத்தில் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசுவதும், அதில் காவியங்களியற்றுவதும் பெருமையென்று கருதப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் ஆட்சிக் காலத்தில், சிறப்பாக மொகலாயர் ஆட்சிக் காலத்தில், பாரசீக பாஷையில் பேசுவதும் எழுதுவதும் அறிவுடைமைக்கு அத்தாட்சிகளாயிருந்தன. ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தின் கீழ், ஆங்கில பாஷைக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு. நமது தமிழ் நாட்டை எடுத்துக்கொள்வோமே; தமிழ் மன்னர்கள் ஆண்ட காலத்தில் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. தமிழில் புலமையுடையவர்கள்தான், அரசுசபைகளில் கௌரவிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். அரசர்கள் தமிழர்களாயிருந்தபடியால், தமிழில் சிறந்த காவியங்களை இயற்றுமாறு புலவர்களை ஊக்கினார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகளையும், தாங்கள் செய்த தான தருமங்கள், திருப்பணிகள் முதலியவற்றையும், தமிழ்ப் பாஷையில்தான், செப்பேடுகளிலும் கற்பாறைகளிலும் எழுதிவைத்தார்கள். புலமைக்காகவோ பதவிக்காகவோ இவர்கள் வழங்கின பட்டங்கள்கூட தமிழ்ப் பட்டங்களாகவே இருந்தன, பிற்காலத்தில் விஜயநகர மன்னர்களின் ஆதிக்கச்சாயல் தமிழ் நாட்டின்மீது படிந்தபோது தெலுங்கு பாஷைக்கு ஒரு கௌரவம் உண்டா

யிற்று. தமிழர்கள் தெலுங்கிலே சாகித்தியங்கள் இயற்றிக் கடவுளைத் துதிப்பதிலே திருப்தி கொண்டார்கள். இன்றுங் கூட தமிழ் நாட்டுச் சங்கீத சபைகளில் இந்த வாடை அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. விஜயநகர மன்னர்களின் ஆதிக்க காலத்தில், தமிழ் நாட்டில் வெளியான தாமிரப் பட்டயங்கள், சிலா சாஸனங்கள் முதலியன தெலுங்கில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பின்னர் மஹாராஷ்டிரர்களின் செல்வாக்கு தமிழ் நாட்டில் பரவின காலத்தில் மஹாராஷ்டிர பாஷைக்கு ஒரு பெருமை ஏற்பட்டது. இப்பொழுது தமிழ் நாட்டில் காலட்சேபங்கள் செய்யப்படுகிறபோது, இடையீடையே, பாகவதர்கள், தங்களுக்குத் தெரியாத, கேட்பவர்களுக்கும் புரியாத மஹாராஷ்டிர பாஷையில் கீர்த்தனங்கள் பாடுவதைக் கேட்டிருக்கிறோமில்லையா? இது மஹாராஷ்டிர ஆதிக்கத்தின் பரிணாமந்தான்.

எனவே, எந்தப் பாஷை அரசாங்கத்தின் பாஷையாக இருக்கிறதோ, அதாவது ஆளும் ஜாதியினருடைய பாஷையாக இருக்கிறதோ அந்தப் பாஷைக்குத்தான் எப்பொழுதும் கௌரவம் உண்டு; அந்தப் பாஷைக்குத்தான் வளர்ச்சியடையக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. தமிழ்ப் பாஷை இன்று இரங்கக்கூடிய ஒரு நிலையிலே யிருக்கிறதென்று சொன்னால், அதற்கு அரசாங்கத்தார் மட்டும் பொறுப்பாளிகளல்லர்; நாம்கூடப் பொறுப்பாளிகள்தான். தமிழுக்கு மட்டுந்தான் இந்தக்கதி ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை; இல்லை. இந்தியாவிலுள்ள எல்லாச் சுதேச பாஷைகளுக்கும் இதே கதிதான். வேண்டுமானால், ஒவ்வொரு பாஷையும் வீழ்ந்து போனதில் சில வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம். ஒன்று பொத்தென்று விழுந்திருக்கலாம்; இன்னொன்று படிப்படியாகச் சறுக்கிக்கொண்டு போய் விழுந்திருக்கலாம். ஆக, வீழ்ச்சி யென்னவோ எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் ஒன்றுதான். எந்தப் பாஷை அரசாங்க பாஷையாக இல்லையோ அந்தப் பாஷை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மாற்றந்தாய்ப் பிள்ளைதான்.

எந்த அரசாங்கமும் தன்னுடைய பாஷையை, தன்னுடைய மதத்தை, தன்னுடைய கலாசார பரம்பரையை, தான் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பிரதேசத்தில் பரப்பவே முயலும். அப்படிப் பரப்புவது அதற்கு அவசியமாகவும் இருக்கிறது. ஏனென்றால், தனது பாஷை, மதம், கலாசாரம் முதலியவற்றை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் பரப்புகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் அதன் ஆதிக்கம் ஊர்ஜிதமடையும். பிரபஞ்ச இதிகாச மேடையிலே தோன்றி மறைந்த எல்லா அரசாங்கங்களும் இந்த முறையைக் கையாண்டிருக்கின்றன. நமக்குக்கூட வேறொரு நாட்டில் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டால், அந்த நாட்டில் நமது பாஷையையும் நமது நாகரிகத்தையும் கொண்டு புகுத்தமாட்டோமா? ஆனால் அப்படி எண்ணுவதற்குக்கூட நமக்குச் சக்தியில்லை; யோக்கியதையுமில்லை. நமது நாட்டிலேயே நமக்கு ஆதிக்கமில்லாதிருக்கிற போழுது, அந்நிய நாடுகளில் சென்று ஆதிக்கஞ் செலுத்த நம்மால் முடியுமென்று எண்ணுவதுகூட நம்மவரிலே பெரும்பாலோருக்குப் புரியாத விஷயம்; எட்டாத பிரச்சனை; நடவாத காரியம்.

நம்முடைய அடிமைத்தனமானது, நம்மையே நாம் தாழ்வுபடுத்திக் கொள்ளும்படி செய்துவிடுகிறது; நம்மிடத்திலே இல்லாத குறைகளை யெல்லாம் இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டி அவற்றை மிகைப்படுத்தியும் விடுகிறது; நம்முடைய பாஷை, நம்முடைய கலைகள், நம்முடைய மதம், நம்முடைய நாகரிகம் இவைகளுக்கெல்லாம் நம்மைப் புறம்பானவர்களாக்கிவிடுகிறது; அவைகளிடத்தில் ஒரு வித அலட்சிய புத்தியையும் நமக்கு உண்டாக்கிவிடுகிறது. தமிழ் நாட்டிலே பிறந்து, தமிழர்களாய் வளர்ந்து, தமிழைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிற நம்மவரிலே பலர் 'தமிழிலே என்ன இருக்கிறது?' என்றும், 'தமிழைப் படிப்பது மகாகஷ்டமாயிருக்கிறது' என்றும் சொல்வதைக் கேட்கிறோம்.

இப்படிச் சொல்கிறவர்களுக்கு, அந்நிய பாஷை ஏதேனும் மொன்றில் ஞானம் இருந்து, அந்தப் பாஷையைப் படித்தாவது இன்பம் அடைந்திருக்கிறார்களாவென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை. இவர்களுடைய அடிமை மனப்பான்மையானது, இவர்களுடைய தாய்ப் பாஷையைப்பற்றிக் கேவலமாக நினைக்கும்படி செய்துவிட்டிருக்கிறது. அவ்வளவுதான். தங்களுக்குப் புரியாத ஆங்கில பாஷையில் வெளியாகும் புத்தகங்களை வாங்கி அலமாரியில் அடுக்கி வைப்பதும், பத்திரிகைகளுக்கு முன் பணமாகச் சந்தா செலுத்தி வரவழைத்து மேஜைமீது பரப்பிவைப்பதும் கௌரவமென்று எத்தனை தமிழர்கள் நினைக்கிறார்கள்? தமிழ்ப் புத்தகங்களையோ, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையோ இவர்கள் வாங்கிப் படிக்கிறார்களென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அப்படி வாங்கிப் படிப்பது, அவற்றைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டுத்தான்; அவைகளுக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுக்கிற தோரணையில்தான். இதற்காக இவர்கள்மீது நாம் குற்றஞ் சுமத்தமாட்டோம். இவர்களுடைய அடிமை மனப்பான்மைதான் இவை யனைத்திற்கும் காரணம்.

அப்படியானால் நமது அடிமை மனப்பான்மை அகலுவதற்கு வழி யென்ன? அரசியலிலே ஈடுபடுவது என்ற விடைதான் நமக்கு உடனே கிடைக்கும். அரசியல் என்பதற்கு இப்பொழுது என்ன அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், அதிகாரமில்லாத சட்டசபை போன்ற ஸ்தாபனங்களிலே அதிகமான ஸ்தானங்களை ஆள் மாறாட்டம் செய்வித்தாவது கைப்பற்ற முயலுவதும், மேடைகளிலே ஏறி நின்று ஆழமில்லாத வார்த்தைகளை அலங்காரமாகப் பேசி, தம்மையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு பிறரையும் ஏமாற்றுவதும், தனக்கென்றால் ஒரு வித விவகாரம், பொதுநலமென்றால் வேறொரு தினுசான விவகாரமென்று அன்றாட வாழ்க்கையையே இரண்டு கூறாகப் பிரித்துக்கொண்டு சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தாற்போல்

ஒவ்வொரு கூறை பிரயோகப்படுத்தி அதன் மூலமாகச் சுய திருப்தி காண்பதும், இன்றோன்ன பிறவும் அரசியலென்று கொள்ளப்படுகின்றன. உண்மையில் இவைதான் அரசியலில்லை. ஏனென்றால் அரசியலென்பது தனியான பொருளில்லை; தனியான சக்தியுமில்லை. பல பொருள்கள் அல்லது சக்திகள் சேர்ந்ததுதான் அரசியல். எப்படி கை, கால், கண், மூக்கு, செவி என்ற பல அங்கங்கள் சேர்ந்து தேகமாகிறதோ அதைப் போல் பாஷை, கலை, சமுதாயம், அந்தச் சமுதாயத்தின் பொருளாதாரம் முதலியன வெல்லாம் சேர்ந்து தான் அரசியலாகிறது. அரசியலிலே ஈடுபடுவதென்று சொன்னால், பாஷை, கலை, சமுதாயம், சமுதாயத்தின் பொருளாதாரம் இவைகளின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபடுவதென்பதுதான் அர்த்தம். பராதினப்பட்டிருக்கிற ஒரு ஜாதியார், இந்த அர்த்தத்தைத் தவிர வேறு அர்த்தங்கொள்ள முடியாது; கொள்ளவும் கூடாது. பாஷை வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபடுகிறவனும், ஓவியம் நாட்டியம் போன்ற கலைத்துறைகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிறவனும், சமுதாய சேவை செய்கிறவனும், ஜனங்களின் பொருளாதார வாழ்வைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து மேடுபள்ளங்களைச் சமன்படுத்த வழி காட்டுகிறவனும், எல்லோரும் அரசியல்வாதிகள்தான். ஒவ்வொருவரும் தனித் தனி துறையிலே வேலை செய்தாலும், எல்லோருடைய வேலைகளும் சேர்ந்துதான் அரசியலாகிறது. எனவே பாஷா பண்டிதர்களும், கவி உள்ளம் படைத்த கவிஞர்களும், தேசத் தொண்டிலே, அரசியல் இயக்கத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்களென்று சொன்னால், அவர்களுடைய கடமைகளை அவர்கள் செய்யப் பின்வாங்கவில்லையென்பதே அர்த்தம்.

ஒரு ஜாதி, உன்னத ஸ்திதியிலிருக்கிற காலத்தில், அதாவது அது சுதந்திரமாக வாழ்கிற காலத்தில் அதனுடைய பாஷையும் புஷ்டியுடையதாயிருக்கிறது. அதற்கு அலாதி

யான ஒரு கௌரவமும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்தக் காலத்திலே வெளியாகிற காவியங்களிலும், மற்ற நூல்களிலும் ஜனங்களுடைய மனத் திருப்தி ஒருவாறு பிரதிபலித்துக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். புலவர்கள் தங்கள் பாண்டித்தியத்தையும், கவிகள் தங்கள் கற்பனையையும், சர்வ வல்லமையுள்ளவரும் பரம கருணாநிதியுமான ஒரு கடவுளிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்துவிடுகிறார்கள். தாங்கள் இந்த உயர்ந்த ஸ்திதியை யடைந்திருப்பதற்குத் தங்களுடைய செளரியமும், கடவுளின் கிருபையும் துணை செய்தன வென்ற தங்களுடைய நம்பிக்கையை, இவர்கள், தாங்களிப்பற்றும் நூல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். படைமாட்சி, செல்வச் செழிப்பு, இயற்கையன்னையின் அழகு, காதலின் தெய்விகத்தன்மை, செங்கோலின் சிறப்பு முதலிய விஷயங்களில் இவர்கள் மனம் வெகு சுலபமாக ஈடுபட்டு விடுகின்றது. அறிவு மேடையிலே ஏறி சின்றுகொண்டு அனந்தகோடி வித்தைகளைச் செய்துகாட்டுகிறார்கள் இவர்கள். ஆசு கவியென்றும், மதுர கவியென்றும் ஏற்பட்ட தெல்லாம் உள்ளத்தை உருக்கவா? இல்லை; இல்லை, அறிவை மயக்க.

ஒரு ஜாதி சுய அந்தஸ்தோடிருக்கிறபோது, அந்த ஜாதியினுடைய பாஷை, மேற்கண்டவிதமெல்லாம் தன்னை விகாசப்படுத்திக்கொண்டு பிரகாசிக்கிறது. ஆனால் அதே ஜாதியானது வீழ்ந்துபட்டிருக்கிற காலத்தில், அந்த ஜாதியைக் கைதூக்கிவிடவும் அந்த ஜாதியினுடைய பாஷை உதவிசெய்கிறது. இங்கேதான் ஒரு பாஷையினுடைய மகத்துவமும், அதன் தன்னலமற்ற சேவையும் நமக்கு வெளியாகின்றன. அதனுடைய தாய்க்குணத்தைக் கண்டு நாம் மெய்மறந்து போகிறோம். பாஷைக்கு, தாய் என்ற முன்மொழி கொடுத்தே பெரியோர்கள் பேசி வந்திருப்பதன் ரகசியம் அப்பொழுது நமக்குப் புலப்படுகிறது. ஒரு தாயானவள், தனது குழந்தைகள் சர்வ சுகத்தோடு

வாழ்ந்து வருகிற காலத்தில் அவர்களால் சந்தோஷமடைகிறாள்; அவர்களுடைய செளக்கியத்திலே பெருமையடைகிறாள்; ஆனந்த பாஷ்பம் அவள் கண்களிலிருந்து பெருகுகிறது. ஆனால் அதே குழந்தைகள், தங்களுடைய அசிரத்தையினாலும் அசட்டுத்தனத்தினாலும் மேற்படி செளக்கியத்திலிருந்து விழுந்துபட்டு கஷ்டத்திலே உழன்று கொண்டிருக்கிறபோது, அந்தத் தாய் மனந்துடிக்கிறாள்; துக்கக் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்; அவர்களுடைய தற்கால ஸ்திதியை எடுத்துக்காட்டி அவர்களுக்கு உணர்ச்சியுண்டாகும்படி செய்கிறாள்; பழைய பெருமைகளை நினைத்துப் பார்க்கும்படி அவர்களைத் தூண்டுகிறாள். இப்படியெல்லாம் செய்வது தன் கடமையென்றும், அந்தக் கடமையிலே ஒரு புனிதத்தன்மை இருக்கிறதென்றும் அவள் கருதுகிறாள். இந்தப் புனிதமான கடமையை அவள் செய்து கொண்டு வருகிற காலத்தில், அவளுடைய குழந்தைகள் ஏசுவும் பேசுவும் படுகிறார்கள். அப்பொழுது அவள், அவர்களைக் கட்டியணைத்துப் பாதுகாக்கிறாள்; அந்த ஏச்சுக்களையும் பேச்சுக்களையும் தன்மீது ஏற்றுக்கொள்கிறாள். முன்னேற்ற மார்க்கத்தில் செல்லுமாறு அவர்களை உற்சாகப்படுத்திவிட, தன் கண்ணீரிலே பண்ணைக் குழைத்துக் கொடுக்கிறாள்; தன் தேகத்திலிருந்து ரத்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் நடக்கிற பாதையிலே அதைத் தெளித்துவிடுகிறாள். தாயினுடைய ரத்தம் சிந்தி, பூமிகறைப்பட்டுப் போயிருப்பதைக் கண்டு, எப்படிப்பட்ட கல்மனத்தினரும் சும்மாயிருப்பார்களா? ஆர்ப்பரித்து எழுந்து நிற்கிறார்கள்; அவர்களுடைய வாழ்வுச் சூரியன் உதயமாகிவிடுகிறது. தலை தெறித்த உற்சாகத்தோடு அதனை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். அப்பொழுதுகூட அந்தத் தாயார் ஓடிவந்து “குழந்தைகளே! உற்சாகத்திலே, புதிய வெளிச்சத்தினுண்டாகிற கண் கூசுதலிலே, உங்கள் அறிவையும் இதயத்தையும் சூனியமாக்கிக்கொண்டுவிடாதீர்கள்” என்று சொல்லி தன் இதயத்தையே அவர்கள் முன்

னிலையில் பரப்பிக்கொடுத்து, அதன்மீது அவர்களை வழி நடக்கச் செய்கிறாள். ஹா! தாயன்பு! அதற்குச் சமானம் அதுதான்! வாயினால் வருணிக்கமுடியாத அதனை எழுத்தினால் எழுதிக்காட்ட முடியுமா?

ஒரு தாய்க்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம் உண்டோ அதே சம்பந்தந்தான் ஒரு பாஷைக்கும் அந்தப் பாஷையைப் பேசுகிற ஜாதிக்கும் இருக்கிறது. இதனால்தான், நமது சுயபாஷையை "தாய்ப்பாஷை" என்று அழைக்கிறோம். வாழ்விலும் தாழ்விலும் வழிகாட்டிக் கொண்டு செல்கிறவள் தாயல்லாது வேறு யார்? எந்த ஒரு ஜாதி, தன்னுடைய சொளபாக்கிய ஸ்திதியில் தன்னை மறந்துவிடப் பார்க்கிறதோ, அந்த ஜாதியைத் தக்கதருணம் பார்த்து ஜாக்கிரதைப் படுத்திவிடும் சேவையைச் செய்கிறது ஒரு பாஷை. ஒரு சில மகா கவிகள் தோன்றி ஜாதியை எச்சரிக்கை செய்து விடுகிறார்கள். அப்படி எச்சரிக்கை செய்கிற அவர்களை, அந்த ஜாதி பல அவதிகளுக்கு ஆளாக்குகிறது. "நாகரிக முன்னேற்றத்தினால் மண்டை வீங்கிப் போயிருக்கிற ஒரு ஜாதியாரிடையே விசால திருஷ்டியும், கருணை உள்ளமும் நிறைந்த ஒரு சில மகான்கள் தோன்றி மலைபோன்ற துன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஏன்? அந்த ஜாதியின் மீது மலை வந்து வீழாதிருக்க" என்பது ஒரு வாசகம். இவர்கள், தாங்கள் பிறந்த ஜாதியினிடம் எவ்வளவு அதிகமாகக் கருணை வைக்கிறார்களோ, அவ்வளவுக்கதிகமாகத் துயரத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். பதினெட்டாவது நூற்றாண்டு இறுதிப்பாகத்திலே தோன்றிய ஆங்கில மகா கவிகளான பைரன், ஷெல்லி, கீட்ஸ் முதலியவர்கள் இந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

ஆக நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், ஒரு ஜாதியானது மேன்மையாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற காலத்திலும், தாழ்வாக உழன்றுகொண்டிருக்கிற

காலத்திலும், அந்த ஜாதியிலே மகா கவிகள் பலர் தோன்றி, பாஷையை வளப்படுத்துகிறார்கள் என்பதேயாகும். மேன்மையான காலத்தில் பாஷை வளம்பெறுகிற விதமெப்படியென்றால், பருத்துக் கொழுத்துக் கம்பீர நடை நடக்கிற ஒரு காளைமாட்டின் கொம்புக்குச் சாயம் பூசியும், கழுத்துக்கு மணி கட்டியும் அலங்கரித்துப் பார்க்கிற மாதிரி, தாழ்வான காலத்தில் பாஷை வளம்பெறுகிற விதமெப்படியென்றால், வெப்பத்தினால் வாடிப்போயிருக்கிற பயிரைக் களை பிடுங்கி நீர் பாய்ச்சி தலை நிமிரச் செய்கிறமாதிரி, இந்த மாதிரி இரண்டு காலத்திலும் பாஷையானது மகத்தான பணி புரிகிறது. இதனால், தானும் வாழ்ந்து தன் ஜாதியினரையும் வாழ்விக்கிறது.

நமது பாரத ஜாதியானது, செல்வத்தோடும் சுயமரியாதையோடும் வாழ்ந்த காலத்தில், வள்ளுவனும் வால்மீகியும், கம்பனும் காளிதாசனும், பாஸனும் புகழேந்தியும், ஹர்ஷனும் இளங்கோவடிகளும் மகா காவியங்களியற்றி, பாஷைக்கு அழகும் பெருமையும் அளித்தார்கள். அதே பாரத ஜாதியானது, வீழ்ச்சியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், அந்த வீழ்ச்சியைத் தடைப்படுத்த, ராமதாஸ், துகாராம், கபீர் முதலியவர்கள் தோன்றினார்கள். இவர்கள் மதம் என்கிற திரைச் சீலையை விரித்துக்கொண்டு, அதன் மீது தான் கவிச்சித்திரம் வரைந்தார்கள். இவர்களுடைய முயற்சி எதிர்பார்த்த அளவுக்குப் பயனளிக்கவில்லையாயினும், பாஷையானது—அஃது எந்தப் பாஷையா யிருந்தாலென்ன?—ஒரு புதிய சக்தி பெற்றதென்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இதே காலத்தில்—அதாவது பதினேழாவது பதினெட்டாவது நூற்றாண்டுகளில்—தமிழ் நாட்டையும் தமிழ்ப் பாஷையையும் பொறுத்த மட்டில், ஜாதிய வீழ்ச்சியை எடுத்துக்காட்டிய கவிகளோ, புலவர்களோ தோன்றவில்லையென்பதை நாம் வருத்தத்துடன் ஒப்புக் கொள்ளவே வேண்டும்.

பின்னர், பாரத ஜாதியானது, தனது சர்வத்தையும் பாரதினப்படுத்திவிட்டு அடியோடு வீழ்ந்து விட்ட காலத்தில், அப்படி விழுந்துவிட்டோமென்பதை உணரக்கூட முடியாத அவ்வளவு ஆழத்தில் விழுந்துவிட்ட காலத்தில், அதனைத் தட்டியெழுப்ப ஸர் முகம்மது இக்பால் (உருது), ரவீந்திரநாத் தாகூர் (வங்காளி), சுப்பிரமணிய பாரதியார் (தமிழ்), நாராயண வாமன திலகர் (மஹாராஷ்டிரமும் ஆங்கிலமும்), சரோஜினி தேவி (ஆங்கிலம்) முதலிய கவிஞர்கள் தோன்றினார்கள். இவர்கள் பல வசன நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்கள், பாஷையானது, புழுதி மண்ணிலே புரண்டு வாழும் எளிய குடியானவனுடைய இதயத்தையும் போய்த் தொடவேண்டுமென்ற பெரு நோக்கமுடையவர்களாய், பாஷையை ஒரு கட்டுக்குட்படுத்திச் சிங்காரித்துப் பாராமல், அதனைத் தளர்த்திவிட்டு அது காரணமாக அதற்கு ஒரு கம்பீரத்தையும் அளித்தார்கள். இவர்களுடைய பாடல்களும் நூல்களும், சேர்ந்து கிடந்த பாரத ஜாதியின் இருதயத்தில் ஒரு துடிப்பை எழுப்பியது. இந்தமாதிரி துடிப்பை உண்டாக்குகிற சக்தி இவர்களுக்கு எப்படி ஏற்பட்டதென்றால், இவர்கள் அத்தனை பேரும் மகா கவிஞர்கள். கவிதை யென்றால் என்னவென்பதற்கு ஓர் அறிஞன் லட்சணங்கூறுகையில், மனிதனுடைய ஆத்மா இயற்கையோடு உராய்கிற போது உண்டாகிற சப்தம் இருக்கிறதே அதுதான் கவிதையென்கிறான். இந்தச் சப்தத்தை எந்த அளவைக்கும் நிறுவைக்கும் உட்படுத்தமுடியாது. உராய்கிற வேகத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது உண்டாகிற சப்தம். இதனால்தான் இந்தக் கவிஞர்கள், சந்தம், சீர், தளை, அசை என்பன போன்ற வரம்புகளை மீறிச் சென்றுவிடுகிறார்கள். இவர்கள், தங்களுடைய ஜாதியின் அறிவிலே வாழ்கிறார்கள்; இருதயத்திலே வாழ்கிறார்கள். ஏனென்றால், இவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து பொங்கி வழிகிற உணர்ச்சிகள் தான் கவிஞர்களாக நமக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. இருதய

முடையவர்கள்தானே, மற்றவர்களுடைய இருதயத்தில் துடிப்பை உண்டுபண்ண முடியும். மகா கவிகளுடைய பெருமையெல்லாம், அவர்களுடைய இதய விகாசத்திலே தான் இருக்கிறது. அவர்கள், எதை எப்படிப் பாடினாலும் அஃது அப்படியே நம் இருதயத்தை அசைத்துக் கொடுத்து விடுகிறது. “போவாய், வருவாய், புரண்டமூவாய்; நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய்” என்று புகழேந்தி, எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் சமுத்திரத்தைப் பார்த்து புலம்பினான். ஆனால் இன்று, அந்தப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு சமுத்திரத்தைப் பார்க்கிறபோது, அதனோடு நாமும் சேர்ந்து அலறவேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு உண்டாகவில்லையா? நமக்கு முந்திய தலைமுறையில் சுப்பிரமணிய பாரதியார், “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே, இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” என்று பாடிவிட்டுப் போனார். ஆனால் இந்தத் தலைமுறையிலேயுள்ள நாம் அந்த வரிகளைப் பாடுகிறபோது, நம்மையறியாமலே நமது செவிகளில் ஒருவித இன்ப ரசம் வந்து ஊறவில்லையா? இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகளைக் கிளப்பு கிறவர்கள்தான் உத்தமமான கவிகள். இந்த மாதிரி உணர்ச்சிகள் நம்மிடத்தில் எழுகிறபோதுதான், நமது பாஷையின் எளிமை, செழுமை, கம்பீரம் முதலியனவெல்லாம் நம் கண் முன்னே வரிசையாக வந்து நிற்கின்றன. இந்த மகா கவிகள்தான், நமது பாஷைக்கு, அந்நிய பாஷா பண்டிதர்களிடமிருந்து சன்மானப் பத்திரம் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள்.

எந்த ஜாதிக்குமே வாழ்கிற காலமும் உண்டு; வீழ்கிற காலமும் உண்டு. வீழ்ந்திருக்கிற காலத்தில் அதனை எழுப்ப கவிகள் தோன்றி வருவதை ஒவ்வொரு நாட்டுச் சரித்திரத்திலும் காண்கிறோம். சமீபகால சரித்திரத்திலிருந்து ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம். ஐரலாந்தில் சுதந்திர இயக்கமானது சென்ற முதல் மகா

யுத்தத்தின்போதுதான், பகிரங்கமாக வீறிட்டெழுந்தது, இந்த எழுச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் கவிகள்; பாஷைத் தொண்டர்கள். ஐரிஷ் பாஷையில் இவர்கள் கவிதைகள், வசன காவியங்கள், நாடக நூல்கள் முதலியன எழுதி ஜனங்களை விழிக்கச் செய்தார்கள். தேசிய வாழ் விலே ஏற்பட்டிருக்கிற புரைப் புண்களை யெல்லாம் இவர்கள் கொஞ்சங்கூட கூச்சமில்லாமல் எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை அகற்றவேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்தினார்கள். அந்நிய ஆதிக்கத்தினால் படுகுழியில் வீழ்த்தப்பட்டிருந்த 'கெய்லிக்' (ஐரிஷ்) பாஷையானது, உறங்கியிருந்த சிம்மம் உதறிக்கொண்டு எழுந்து நிற்பதுபோல், புதிய தேஜஸோடு எழுந்து நின்றது; ஜனங்கள் இதன் திருவடியிலே தலை வணங்கி நின்றார்கள். இதனால் இவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. அந்நியர்கள் இவர்களை அங்கீகரிக்கவும், இவர்களுக்கு மரியாதை காட்டவும் தொடங்கினார்கள். சுதந்திரக் கோயில், தன் வாயிலே இவர்களுக்குத் திறந்துவிட்டது. பாஷைக்கும் தேச விடுதலைக்கும் என்ன விதமான அந்நியோந்நியம் உண்டு என்ற உண்மையை, ஐர்லாந்தின் இருபதாவது நூற்றாண்டுச் சரித்திரம் நமக்கு நன்றாக நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறது. இந்தப்பாடத்தை தமிழ் நாட்டார் அவசியம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டின் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியைக் கண்டு நாம் கொஞ்சங்கூட சந்தோஷப்படவோ, பெருமை கொள்ளவோ முடியவில்லை. இன்றைய தமிழ் நாட்டின் அரசியல், மந்த கத்யோடு செல்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம், நமது பாஷைக்கு நாம் இன்னும் ஜீவகனையை உண்டு பண்ணாமலிருப்பதுதான். தமிழ் பேசுவோர் அதனை பேரும் தமிழர்கள் என்ற எண்ணம் இன்னும் நமக்கு உண்டாகவில்லை. 'தமிழை உய்விக்க வேண்டும்; உய்விக்க வேண்டும்' என்று நம்மிலே சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் அவர்கள், அந்த உய்வுக்காக எவ்வளவு தூரம் தியாகஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார்களென்று பார்க்கிற போது, மனத்தடுமாற்றத்தையே காண்கிறோம். இருதய சுத்தமில்லாமல் பாஷையோ, தேசமோ, ஜாதியோ முன்னேறவே முடியாது. இந்த இருதய சுத்தத்தை உண்டாக்கி, அதில் ஒரு துடிப்பை உண்டாக்குகிற நூல்கள் பல தமிழில் வெளிவர வேண்டும். மூல நூலோ, வழி நூலோ எதுவாயிருந்தாலும் அது, நமது சிந்தனையை எவ்வளவு தூரம் தூண்டி விடுகிறது என்று நாம் பார்க்கவேண்டும். பொழுது போக்குக்கான நூல்களோ, அலமாரிகளில் அலங்காரமாக அடுக்கி வைக்கிற நூல்களோ நமக்குத் தேவையில்லை. நமது இருதயத்தைத் திறந்துவிடுகிற நூல்களே தேவை. இப்படிப்பட்ட நூல்கள் வெளியாவதற்குப் பணம் படைத்த தமிழர்கள், தங்கள் கைகளைச் சிறிது தாராளமாக நீட்டவேண்டும். இளந்தமிழர்கள் பலர், தங்கள் அறிவையும் இருதயத்தையும் வறுமையிலே மடக்கி வைத்துக் கொண்டு இருட்டான மூலைகளில் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களை முன்னுக்கிழுத்து நிறுத்தி, இவர்கள் மூலமாகத் தமிழ்ப் பாஷைக்கு ஒரு செல்வாக் கைத் தேடிக் கொடுக்க வேண்டுவது செல்வர்களின் கடமை.

தமிழ் நாடு

ஒரு நாட்டில் மண்ணும், மலையும், ஆறும் செழித்திருக்கலாம். ஆனால் அவற்றை உபயோகிக்கத் தெரியாத மனிதர்கள் அதில் வசிக்கலாம். அப்படி உபயோகிக்கத் தெரிந்திருந்தாலும், அவர்களுக்கு உபயோகிக்கிற உரிமை இல்லாமலிருக்கலாம். உபயோகிக்கிற உரிமை இருந்தால் மட்டும் போதுமா? இருதய விசாலம் வேண்டாமா? கலைஞானக்கோயிலைச் சமைக்கும் திறமை வேண்டாமா? எல்லாந்தான் வேண்டும். அறிவு, இருதயம், சுதந்திரம் ஆகிய மூன்றும் ஒரு நாட்டு மக்களுக்கு இருந்தால்தான் அந்த நாட்டை உலகம் மதிக்கும். இந்த மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தாலுங்கூட அந்த நாட்டுக்கு ஒரு களங்கத்தான். சுருக்கமாக ஒரு வாக்கியத்தில் கூறப்போனால், உயிருள்ள மனிதர்கள் நிறைந்த ஒரு நாட்டுக்குத்தான் மதிப்பு உண்டு. இப்படிப்பட்ட மதிப்பைத் தற்போதைய தமிழ் நாட்டுக்குக் கொடுக்க முடியுமா?

வெளியார் பலர் நமக்கு எவ்வளவு அதிகமான மதிப்பைக் கொடுத்தாலும் நமக்குத் திருப்திதான். ஆனால் அந்த மதிப்பு உண்மையான மதிப்பா, போலி மதிப்பா என்று நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். மற்றும், பிறர் மதிப்புக்கு நாம் பாத்திரமாக வேண்டுமானால், நாம் அதற்கு எவ்வளவு தூரம் நம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய பக்குவத்தைப் பொறுத்துத்தான் நமக்கு ஏற்படுகிற மதிப்பும் இருக்கும். பக்குவத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத மதிப்புக் கொடுக்கப்படுமானால், அந்த மதிப்புக்கு அர்த்தமே கிடையாது.

தமிழ் நாட்டிலே ஒரு வள்ளுவன் தோன்றினான்; ஒரு கம்பன் பிறந்தான்; ஒரு கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆண்

டான்; ஒரு ராஜேந்திர சோழன் போர் பொருது புகழ் கொண்டான். வாஸ்தவம். ஆனால், இவைகளினால் இப்பொழுது நமக்கு என்ன ஆயிற்று? இப்பொழுது நமது நிலைமையென்ன? பழைய பெருமை என்னும் இடிந்த கட்டடத்தில் எத்தனை நாள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியும்? என் தகப்பனார் கலெக்டர் உத்தியோகம் செய்து விட்டுப் போயிருந்தால் எனக்கென்ன ஆயிற்று? அதில் எனக்கென்ன பெருமை? கலெக்டர் மகன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் வயிறு நிரம்பி விடுமா? அறிவு பண்பட்டு விடுமா? இருதயத்தில் ஈரம் உண்டா குமா? எந்தத் தேச மாகட்டும், எந்த ஜாதியாகட்டும், தன் இறந்த காலப் பெருமையிலே நிகழ்கால வாழ்வை நடத்தத் தொடங்குமேயானால், அந்த வாழ்வு மணல் மேட்டில் கட்டின வீடு மாதிரிதான். ஒவ்வொரு தலை முறையும், தன் உழைப்பைக் கொண்டு தான் ஊதியம் பெறவேண்டும். பழைய தலை முறையிலே தஞ்சம் புகுந்து கொள்ளப் பார்ப்பது, பிறருடைய தயவிலே வாழ்க்கையை நடத்துவதைப் போலத்தான். இந்த உண்மைகளைத் தமிழ் நாட்டு மகா ஜனங்கள் எவ்வளவு விரைவிலே உணர்ந்து கொள்கிறார்களோ அவ்வளவு நல்லது.

கம்பன் அயோத்திமா நகரத்தின் சிறப்பைப் பின் வருமாறு வருணிக்கிறான் :—

“ கல்லாது நிற்பார் பிறரின் மையிற் கல்வி முற்ற
வல்லாரு மில்லை யவை வல்லரல் லாருமில்லை
எல்லாரு மெல்லாப் பெருஞ் செல்வமு மெய்தலாலே
இல்லாரு மில்லை யுடையார்களு மில்லை மாதோ.”

தமிழ் நாடு இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதை லட்சியமாக வைத்துக்கொண்டு கம்பன் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறான் என்று நாம் ஊகிக்கிறோம். ஆனால் அதே கம்பன் புனர் ஜன்மம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து இன்றைய

தமிழ் நாட்டைக் காண்பாறாயின் “அந்தோ! நான் வாழ்ந்த தமிழ் நாடா இது! நான் கண்ட காவற் கோட்டங்களெங்கே? மள்ளர் உழுபடைக ளெங்கே? தானியக் களஞ்சியங்க ளெங்கே? மறலியைப் புறங்காணும் ஆற்றல் வாய்ந்த வீரர் படைகளெங்கே? ஆதுலர் சாலைகளும், ஒதுவார் மண்டபங்களும் எங்குப் போயின?” என்றெல்லாம் சொல்லி ஏங்குவான். இன்றைய தமிழர் சமுதாயம் உடைந்து, உருக்குலைந்து, எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாய் இருப்பதைப் பார்த்து அந்தக் கம்பன் மன முடைந்து போவான். ஏன் புனர் ஜென்மம் எடுத்தோம் என்ற வெறுப்புக் கூட அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடும். அப்படி வெறுப்பு ஏற்பட்டு விடும் என்பதற்காகத்தானே என்னவோ, மற்றொரு கம்பன் தமிழ் நாட்டில் இன்னும் பிறக்க வில்லை போலும்!

இன்றைய தமிழ் நாடு எப்படி இருக்கிறது? இதனை வெளிநூடைய வாசகத்திலேயே கூறிவிட விரும்புகிறோம். “ஓர் அடி முன்னே; இரண்டடி பின்னே,” தமிழ்நாடு முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறதென்பதை நாம் மறுக்கவே யில்லை. ஆனால் அதற்கு இரண்டு மடங்கு பிற்போக்கும் அடைந்து வருகிறது. இப்படி நாம் கூறுவது அநேகருக்குக் கசப்பாயிருக்கலாம். ஆனால் தமிழ் நாட்டின்மீது நமக்குள்ள தணியாத காதலாலும், தமிழர் சமுதாயத்தின் எதிர் காலம் மிகப் பிரகாசமாயிருக்க வேண்டுமென்ற ஆதாரத்தாலும் நாம் இப்படிக்கூறுகிறோம். புண்ணைக் கீறிவிடுவது அதனை ஆற்றும் நோக்கத்துடன்தான். சம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு தான் சிருஷ்டி. துஷ்டர்களை நிகரகம் செய்தால்தான் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலிக்க முடியும். பயிர்களுக்கு நடுவே விறுவிறுப்பாக முளைக்கும் களைகளைப் பிடுங்கி யெறிந்தால் தான் பயிர் செழிப்பாக வளரும். குழந்தையின் வயிற்றி விருக்கும் கசு மலங்களைப் போக்கவே, தாயார் அதற்கு விளக்கெண்ணெய் புகட்டுகிறாள். அஃது அழுகிறதே

யென்று சொல்லி, தனது அன்புச் சேவையை அவள் செய்யாமல் விட்டுவிடுவதில்லை. இந்த திருஷ்டியோடுதான் நமது கருத்துக்களை அன்பர்கள் பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

“ ஒரு மனிதனை வெளியே பார்த்து மகிழ்ந்து விடாதே; உள்ளே பார் ” என்றான் ஓர் அறிஞன். இந்தக் கண் கொண்டுதான் ஒரு ஜாதியையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். ஒரு ஜாதியினுடைய புற வாழ்க்கை மிகவும் பகட்டாயிருக்கலாம். ஆனால் அதன் அகவாழ்வு அழுகிப்போயிருக்கலாம். அப்படியானால் அந்த ஜாதியை நாம் எப்படிச் சிலாகிக்க முடியும்? ஒரு வீட்டின் வெளிப்புறச் சுவர்களுக்கு மட்டும் சுண்ணாம்படித்து விட்டுத் திருப்தியடைகிற சீபாவம் நமக்கு இல்லை. உள்ளே யிருக்கிற குப்பை கூளங்களை அப்புறப்படுத்தி விட்டு நடு வீட்டில் நாகரிக விளக்கை ஏற்றி வைப்பதிலே தான் நமக்குத் திருப்தி. அதுதான் நமது லட்சியம். பிரபஞ்ச இதிகாசம் என்னும் தங்கக் கட்டடத்தில் தமிழர் சமுதாயம் என்றும் வைரக்கல்லைப் பதித்து வைத்துப்பார்க்க விரும்புகிறோம். அப்படியானால் அந்த வைரம் மாசுமறு வில்லாமல் இருக்க வேண்டாமா?

ஒரு சிலரோடு சேர்ந்துகொண்டு நாமும் ‘தமிழர்! விழித்தெழு!’ என்றோ, ‘எழுமின்! விழிமின்’ என்றோ சொல்லத் தயாராயில்லை. தமிழன் எப்பொழுதோ விழித்துக்கொண்டு விட்டான். அவனைச் சுற்றியிருக்கிற சக்திகள் அவனை விழித்துக்கொள்ளும் நிர்ப்பந்தத்திற்குட்படுத்தி விட்டன. ஆனால் அவன் இன்னும் பார்க்க வில்லை. இந்தப் பார்வையில்லாத காரணத்தினால் தான், ஓர் அடிமுன்னுக்குப் போகிறான்; ஆனால் உடனே இரண்டடி பின் வாங்கிவிடுகிறான். ஆகாசத்திலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சந்திரனைக் கைப்பற்றுவதாக எண்ணிக் கொண்டு அவன் தன் கைகளை விரித்து நீட்டுகிறான். ஆனால் அதே சமயத்தில் அவன் கால்கள் சொருகு மணலில் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.

தற்போதைய தமிழர் சமுதாயத்திற்குக் கண் உண்டு; ஆனால் பார்வையில்லை. காதுண்டு; கேள்வியில்லை. காலுண்டு; நடையில்லை. நெற்றியுண்டு; திலகமில்லை. தலையுண்டு; ஸ்திரமில்லை. இப்படியே விட்டு வைக்கலாமா? இதற்கு ஒரு பரிகாரம் தேடவேண்டாமா?

தமிழ் நாட்டின் அரசியல் துறைக்கு முதலில் சென்று பார்ப்போம். கிராம மகாநாடுகளென்ன, தாலுகா மகாநாடுகளென்ன, ஜில்லா மகாநாடுகளென்ன, எல்லாம் ஊருக்கு ஊர், இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக் காலம் கூடுகின்றன. இந்த மகாநாடுகளில் அநேக தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இதனோடு இந்த மகாநாடுகள் சமாப்தியடைந்து விடுகின்றன. மகாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்படுகிற தீர்மானங்கள் நடைமுறையில் கொணரப்பட ஏதேனும் முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றனவா? அதற்கென்று ஏதேனும் ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றனவா? அல்லது பிரதி வருஷத்து மகாநாட்டிலும் அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் என்னென்ன வேலைகள் நடைபெற்றன வென்று பரிசீலனை செய்யப்படுகின்றதா? இல்லவே இல்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ருஷ்ய சர்வாதிகாரியான ஸ்டாலின், ஒரு மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்படுகிற தீர்மானங்களைப்பற்றிக் கூறிய வாசகங்கள் நமது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன :—

“ஒரு கட்சித் திட்டத்தை பொதுப்படையான வாசகங்களினால் வகுத்து, அதனைத் தீர்மான ரூபமாக வரைந்து, ஏகமனதாக நிறைவேற்றி, உரத்த குரலில் அந்தத் தீர்மானங்கள் சம்பந்தமாகப் பேசிவிடுவதனால் மட்டும் வெற்றி ஏற்பட்டு விடுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது தவறு. அப்படி நினைக்கிறவர்கள் தவறான காரியத்தைச் செய்தவர்களாகிறார்கள்.....வெற்றி தானாக நம்மை வந்து அடைவதில்லை. நாம் அதனைக் கையினால் பிடித்திழுத்தால்தான் வரும். நல்ல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதும், பிரதிக்ஞை

கள் எடுத்துக்கொள்வதும் ஆரம்ப நிலைதான். வெற்றிபெற வேண்டுமென்ற ஆவல் நமக்கு இருக்கிறதென்பதையே இவை காண்பிக்கின்றன. ஆனால் இதுவே-இந்த ஆவலே-வெற்றியாகாது. சரியான திட்டம் வகுத்துக்கொண்டு விட்டபிறகு, நமது பிரச்சனைகளுக்குச் சரியான பரிகாரம் கண்டுபிடித்து விட்டபிறகு, நமது வேலைத் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொணர வேண்டும். கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பரிகாரங்களைப் பெற போராடவேண்டும். சரியான தொண்டர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களிடமிருந்து வேலை வாங்கவேண்டும். நமது கட்சி ஸ்தாபனங்கள் ஒழுங்காக வேலை செய்கின்றனவாவென்று கண்காணித்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டும்.”

இந்த மகாநாடுகள் நிரந்தர ஸ்தாபனங்களாக அமைந்துகொள்ளாமல் நாடோடி வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருப்பதிலேதான் திருப்திகொள்கின்றன. இதற்காக ஆயிரக்கணக்கில் பணச் செலவு! இதில் பெரும் பகுதி—பெட்ரோல், பஸ், மோட்டார், காசுதம் முதலிய பல சில்லரைச் செலவினங்கள்—அந்நிய நாடுகளுக்குச் செல்கின்றன. மகாநாட்டுக்குப் போய்வந்த யாரொருவரையேனும் பார்த்து நாம் “மகாநாடு எப்படி?” என்று கேட்டால் “மகாநாடு மிக நன்றாக நடைபெற்றது; சாப்பாட்டு விமரிசை மகா அற்புதம்” என்று உடனே பதில் கிடைக்கிறது. அல்லது “அந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்து இன்றூர் பேசியது எவ்வளவு அழகாயிருந்தது? கொஞ்சம் கூடப் பதறாமல் கையிலே எவ்விதக் குறிப்புக்களும் வைத்துக்கொள்ளாமல் ஒன்றரைமணி நேரம் வாசாமகோசரமாகப் பேசினார்” என்றாவது கேள்விப்படுகிறோம். மகாநாட்டின் பலன்கள் இவ்வளவோடுதான் முடிந்துவிடுகின்றன.

இந்த மகாநாடுகளில் செலவழிக்கிற பணத்தைக் கொண்டு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், ஒவ்வொரு தாலுகா

தலைநகரத்திலும், ஒவ்வொரு ஜில்லா தலைநகரத்திலும் சாசுவதமான கட்டடங்கள் கட்டி அதில் ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனத்தை ஏன் நிறுவக்கூடாது? ஒரு பிரதேசத்துச் சபையென்று சொன்னால், அஃது, அந்தப் பிரதேசத்தின் பிரதிநிதிச் சபையாகக் கௌரவிக்கப்படவேண்டும். அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களுடைய அரசியல் அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிக்கிற கழகமாக இந்தக் கட்டடங்கள் இருக்கவேண்டும். ஒரு பிரதேசத்தின் நியாயாலயம் என்கே இருக்கிறது, கலை பயில் கழகம் என்கேயிருக்கிறது, உடற் பயிற்சி சாலை என்கேயிருக்கிறது, நூல் நிலையம் என்கேயிருக்கிறது, நடனசாலை என்கேயிருக்கிறது என்று யாரேனும் கேட்டால் எல்லாவற்றிற்கும் இந்தக் கட்டடமே சட்டிக் காட்டப்படவேண்டும். சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பல படியினருடைய அறிவுக்கும் இதயத்திற்கும் உணவு ஊட்டும்படியான குறையாத களஞ்சியமாக இந்தக் கட்டடம் இருக்கவேண்டும். இங்ஙனமெல்லாம் அமைத்துக்கொள்வது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. கிராமப்பற்று அல்லது தாலுகா பற்று அல்லது ஜில்லா பற்று உடைய ஒரு பணக்காரர் மனம் வைத்தால் அவரவருடைய பிரதேசத்தில் மேலே சொன்ன வகையில் ஒரு கட்டடத்தை எழுப்பிவிடலாம். அல்லது அவ்வப்பொழுது கூடிக் கலைகிற மகாநாடுகளுக்கு வசூலிக்கப்படுகிற நன்கொடைகளை மட்டும், வேறெக்காரியத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தாமல் இந்தக் கட்டடத்தைச் சமைக்க உபயோகித்தால், அதுவே போதும். இதுவும் முடியாமற் போய்விட்டால், அந்தந்தப் பிரதேச வாசிகள் ஒவ்வொருவரும், தங்களுடைய மாதாந்தச் சாப்பாட்டுச் செலவு என்ன ஆகிறதென்று கணக்குப் போட்டுப்பார்த்து, அதில் ஒருநாள் சாப்பாட்டுச் செலவுத் தொகையை, இந்தக் கட்டட ஸ்தாபனத்திற்காகக் கொடுக்குமாறு செய்யவேண்டும். இந்தத் தியாகத்தை எல்லா ஜனங்களிடமிருந்தும் எதிர்பார்க்கமுடியாதென்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனத்

தின் அங்கத்தினர்களாயுள்ளவர்கள், லட்சியத்தில் அநுதாபமுடையவர்கள் முதலியோர்களிடமிருந்தாவது இந்தத்தியாகத்தை எதிர்பார்க்கக்கூடாதா? தியாகஞ் செய்யாமல் நமது லட்சியத்தையடைய முடியாது. உழைப்பில்லாமல் இன்பங் காணமுடியாது. வாய்ப்பு பேச்சுக்களினாலேயோ, காசிதத் தீர்மானங்களினாலேயோ ஒரு தேசம் சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டதாக, ஒரு ஜாதி முன்னுக்கு வந்து விட்டதாக உலக சரித்திரம் நமக்குச் சாட்சி சொல்லவில்லை.

“நான் இன்ன ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவன். ஒரு தொகையைச் சந்தாவாகச் செலுத்தி அங்கத்தினரையிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொள்வதினால்மட்டும், ஒருவனுடைய பொறுப்பு கழிந்துவிடவில்லை; அவனுடைய கடமை முடிந்துவிடவில்லை. அப்படிக்கூறுவானாயின் அவன் அந்த ஸ்தாபனத்திற்குச் சொந்தமானவனல்லன்! இன்ன ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றால் “ஓ அவனா. மற்றவர்களுடைய குறைகளைக் கவனிக்கிறவனல்லவோ? அந்தக் குறைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுகிறவனல்லவோ? கடமையைச் செய்வதில் தாட்சண்யம் பாராதவனல்லவோ?” என்றுதான் மற்றவர்கள் சொல்லவேண்டுமே தவிர “நம்மைப்போல் அவனும் ஒரு சாதாரணப் பெயர் வழி” என்று நினைக்கவேகூடாது. சுருக்கமாகக் கூறப்போனால், ஒவ்வொரு ஸ்தாபனக்காரனும், சமுதாயத்தின் தர்மகர்த்தகை இருக்கவேண்டும். ஒரு சமுதாயத்தின் ஜீவநாடி ஒழுங்காக அடித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், அந்தத் துடிப்புக்குத் தேவையான சக்தியை ஒழுங்காக அளித்துக்கொண்டிருக்கும் “டைனமோ” (யந்திரமாக) வாக ஒவ்வொரு ஸ்தாபனக்காரனும் இருக்கவேண்டும். சமுதாய வாழ்க்கையின் கண்ணாடிபோல் பிரதி ஸ்தாபனக்காரனுடைய வாழ்க்கையும் இருக்கவேண்டும். ருஷ்யரவில், ஒருவன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினனாகவேண்டுமானால், அவன் அதற்குமுன் அநேக

பரீட்சைகளில் தேறவேண்டும். யாராவது ஒரு வன் அசட்டுத்தனமானதொரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டால் " இஃதென்ன? சோவியத் காரியமாக இல்லையே " என்று சுட்டிக்காட்டுவார்கள். என்ன ஜாதீய அபிமானம் பார்த்தீர்களா? ஜாதீய கௌரவத்தைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்பதிலே எவ்வளவு ஆவல் பார்த்தீர்களா?

ஒவ்வொரு ஸ்தாபனமும், தான் போடுகிற திட்டங்களை நடைமுறையில் கொணரும் பொருட்டு அநேக தொண்டர்களை நியமித்துக் கொள்ளவேண்டும். எல்லா அங்கத்தினர்களும், தங்களுடைய பூரா நேரத்தையும் ஸ்தாபனத் திருப்பணியிலே செலவிட முடியாதல்லவா? இதனால்தான் அங்கத்தினர்களிலிருந்தே சில தொண்டர்களைப் பொறுக்கியெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். ஆனால் இத்தனை வருஷம் அங்கத்தினரா யிருந்தவர்கள்தான் தொண்டர் பதவிக்கு லாயக்குள்ளவர்களென்று ஒரு கண்டிப்பான விதி ஏற்படுத்தி விடவேண்டும். இந்தத் தொண்டர்கள், ஸ்தாபனம் என்கிற பெரிய நீர்த்தொட்டியிலிருந்து புறப்படுகிற அநேக குழாய்கள் மாதிரி. இவர்கள் கௌரவ உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமிக்கப்படக் கூடாது. கௌரவ சேவையிலே நமக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. " வயிற்றிலே ஈரத்துணியை மடித்துப் போட்டுக்கொண்டு, காற்றை ஆகாரமாக உட்கொண்டு தொண்டு செய்; தியாகம் செய் " என்று சொல்வது மகா பாவம். கார்ல் மார்க்ஸ் சொன்ன மாதிரி " ஒருவன் சம்பாதிக்கிறதற்காக உழைக்கவேண்டாம்; ஆனால் உழைப்பதற்காகச் சம்பாதிக்க வேண்டும். " ஒருவனுக்குக் குடும்பக் கவலையில்லாமலிருந்தால்தான், அவன் தன் சக்தி யனைத்தையும் சமுதாய நன்மைக்காக உபயோகிக்க முடியும்.

குடும்பப் பற்றில்லாதவர்கள்தான் தொண்டர்களாக நியமிக்கப்படவேண்டும் என்று சிலர் கூறலாம். குடும்பப்பற்று எனக்கில்லை யென்று ஒருவன் சொன்னால்,

அவன் ஒரு சந்தேகப் பேர்வழி யென்றுதான் நாம் கொள்கிறோம். அவனைச் சந்தேகப் பார்வையுடன்தான் நாம் பார்க்கிறோம். குடும்பப் பற்றில்லாதவன் சமுதாயத்தின் மீது எப்படிப் பற்றுடையவனாயிருக்க முடியும்? குடும்பப் பற்றிலிருந்து கிராமப்பற்று : கிராமப்பற்றிலிருந்து தாலுகா பற்று; தாலுகா பற்றிலிருந்து ஜில்லா பற்று; ஜில்லா பற்றிலிருந்து மாகாணப்பற்று; மாகாணப்பற்றிலிருந்து தேசப்பற்று; தேசப்பற்றிலிருந்து உலகப்பற்று. இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று ஆரம்பிக்கிறது. “இவையெல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டு, நான் உலக சேவை செய்கிறேன்” என்று ஒருவன் சொல்வானாகில் அவன், நுணிக்கினையிலிருந்து அடிமாததை வெட்டுகிறவன். அவன் கீழே விழு வது நிச்சயம். ஆனால் இதற்குப் புறநடையாக, அவ்வப் பொழுது உலகத்தில் சில மகான்கள் தோன்றுகிறார்கள் என்பதை நாம் அறியாமலில்லை. இவர்கள் குடும்பப்பற்றில்லாமலே உலக சேவை செய்கிறார்கள். இவர்களையே ஹிந்து தர்மம், சந்நியாசிகள் என்று அழைக்கிறது. சுவாமி விவேகானந்தர் போன்றவர்கள் துறவியாயிருந்து மகத்தான உலக சேவை செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள், இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே தங்கள் குடும்பமாகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள். உலகமாகிற பெரிய வட்டத்தைக் குடும்பமாகிற சிறிய மையத்திலிருந்து பார்ப்பதிலேதான் இவர்கள் திருப்தி கொள்ளுகிறார்கள். இத்தகையவர்களும் ஸ்தாபனங்களுக்குத் தேவை. இவர்களை ஜில்லா ஸ்தாபனங்களின் தலைவர்களாக, அல்லது மாகாண ஸ்தாபனங்களின் தலைவர்களாக நியமித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், இத்தகையவர்கள் தோன்றுவது அபூர்வம். பதினாயிரத்திற்கு அல்லது லட்சத்திற்கு ஒருவராகவே தோன்றுவார்கள்.

எனவே, ஒவ்வொரு ஸ்தாபனத் தொண்டருக்கும் குடும்பக் கவலையில்லாமல் செய்துவிட வேண்டும். அவர்களுடைய மாதாந்த ஜீவனத்திற்குக் குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு தேவையோ அது மாதச்சம்பளமாகக் கிடைக்குமாறு ஏற்படுத்தி விடவேண்டும். பிரதி தொண்டருடைய சம்பள நிர்ணய விஷயத்திலும், அவர்களுடைய உழைப்பு, தேவை யென்பவைகளே முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தத் தொண்டர்களுக்குச் சில தகுதிகள் வேண்டும். இதற்காக ஆங்காங்குத் தொண்டர் பயிற்சி ஸ்தாபனங்கள் நிறுவப்படவேண்டும். தொண்டர்களாகப் பொறுக்கி யெடுக்கப் படுகிறவர்கள், முதலாவது திடகாத்திரமுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். எவ்வித கடின உழைப்புக்கும் சலிப்படையக் கூடாது. இயற்கை வாழ்வை நடத்தக் கூடியவர்களாக இருக்கவேண்டும். சத்திரத்திலே போஜனம், மடத்திலே நித்திரையென்று சொல்வார்களே, அந்த மாதிரி காலங்கழிக்கும் மனப்பான்மை யுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். தம்முடைய சுகத்திற்கு, தம்முடைய தேவைகளுக்கு இவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடாது. "பிறருடைய நல்வாழ்வுக்குத் தான் நாம் தொண்டர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, நமது ஜீவனோபாயமாக இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை" யென்ற சங்கல்பம் ஒவ்வொரு தொண்டருடைய மனத்திலும் ஊர்ஜிதமாகிவிட வேண்டும்.

இரண்டாவது, தொண்டர்கள், அரசியல் ஞானமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். தாங்கள் வசிக்கும் பிரதேசத்தைப்பற்றிய பூகோள ஞானம், சரித்திர ஞானம் இவர்களுக்கு இருந்தால் தான், அந்தப்பிரதேச வாசிகளுடன் இவர்கள் நெருங்கி உறவு கொள்ளமுடியும். உலகத்திலுள்ள அரசியல் அமைப்புகள் எவ்வாறு இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன வென்பதை இவர்கள் தெரிந்து

கொண்டால்தான், தங்கள் நாட்டு அரசியல் விவகாரங்களில் தீவிரமாகக் கலந்துகொள்வதற்கு அனுசூலமாயிருக்கும்.

மூன்றாவது, தொண்டர்களுக்கு நாவன்மை வேண்டும். “நாவசைந்தால் நாடசையும்” என்பார்கள். ஜனங்களுடைய மனத்தில் பதியக்கூடிய மாதிரி பேசும் ஆற்றல் இருந்தால் தொண்டர்கள் வேலை சூலபமாகி விடும்.

நான்காவது, தொண்டர்களுக்கு நிர்மாண சக்தியும் நிருவாக சக்தியும் வேண்டும். எந்த ஸ்தாபனத்தையும் சூலபமாக ஆரம்பித்துவிடலாம். அப்படி ஆரம்பிக்கிற காலத்திலேயே அதற்குப் பலமான அஸ்திவாரம் போட்டு ஆரம்பித்துவிட்டால், அது நீடித்து நடைபெறும். ஒரு ஸ்தாபனம், அது நிருவகிக்கப்படுகிற திறமையிலேயே பெருமையடைகிறது.

ஐந்தாவது, தொண்டர்கள் ஆரம்ப வைத்தியப் பயிற்சியுடையவர்களாகவும், சுகாதார ஞானமுடையவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். ஜனங்கள், நோய்களினின்று தப்பித்துக்கொள்ளும் உபாயங்களை இவர்கள் கையாள வேண்டும்.

இப்படி, பல பட்ட தகுதிகளைக் கொண்ட தொண்டர்களைப் பிரதேச வாரியாக நியமித்து, இவர்களைக் காலாகாலத்தில் மேற்பார்வை செய்யச் சில அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இந்த மாதிரியான வேலைகளையே நமது அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் செய்யவேண்டும்.

பிரதி ஜில்லா ஸ்தாபனங்களும், அந்தந்த ஜில்லாவில் உற்பத்தியாகிற விளை பொருள்கள் என்ன, அந்த ஜில்லா வாசிகளின் ஆகாரத் தேவைகளை இந்த விளை பொருள்கள் எவ்வளவுக்குப் பூர்த்தி செய்கின்றன என்பன போன்ற விவரங்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டு, பஞ்சத்தினாலும், வெள்ளத்தினாலும் அதிகமான பாதகம் உண்டாகாத படி பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு தேசத்தின்

பொருளாதார வாழ்வும் அரசியல் வாழ்வும் பிரிக்க முடியாத பின்னல்கள். ஆகையால், ஜனங்களின் பொருளாதார அந்தஸ்தை உயர்த்துவதும் இந்த ஸ்தாபனங்களின் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ வீரர்களும், ராஜதந்திரிகளும், கவிஞர் பெருமான்களும், அடியார்களும் தோன்றி மறைந்திருக்கிறார்கள். இவர்களை நாம் மறந்துவிடலாமா? இவர்கள், நமக்கு எத்தனையோ வகைகளில் வழி காட்டி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அந்த வழிகளை நாம் பின்பற்ற வேண்டுமானால், இவர்களை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, இவர்களுடைய ஜன்ம தினங்களை அல்லது இறந்த நாட்களைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாட வேண்டும். அப்பர், சம்பந்தர் போன்ற அடியார்களும், கம்பர், திருவள்ளுவர் போன்ற கவிதிலகங்களும், கரிகாலன், ராஜேந்திர சோழன் போன்ற அரசர்களும், அரியநாயக முதலியார், தளவாய் ராமப்பையன் போன்ற ராஜ தந்திரிகளும், தமிழர் வாழ்க்கையோடு ஐக்கியப்பட்டுப் போயிருக்கிறவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இன்னும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ஜாபிதா ஒன்றைத் தயாரித்து, இன்னின்றொருடைய திருநாட்களை இன்னின்ற தேதிகளில் கொண்டாட வேண்டுமென்று நிர்ணயப்படுத்தி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். இங்ஙனம், தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்களுடைய திருநாட்களைக் கொண்டாடுவது, சர்வஇந்தியாவுக்கும் அகில உலகத்திற்கும் பொதுவாயுள்ள மகான்களின் திருநாட்களைக் கொண்டாடுவதற்கு எவ்விதத் திலும் முரண்படக்கூடாது. உதாரணமாக, கிருஷ்ணன், ராமபிரான், கிறிஸ்துநாதர்; முகம்மதுநபி முதலியோருடைய ஜன்ம தினங்களை எல்லாத் தமிழர்களும் கொண்டாட வேண்டும். இவை தவிர, தமிழ் வருஷப்பிறப்பு, பொங்கல், சரஸ்வதி பூஜை போன்ற பண்டிகை நாட்கள், நமது

சமுதாய வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தக்கூடிய விதமாக ஒரேமாதிரி கொண்டாடப்படவேண்டும். இந்தப் பண்டிகை நாட்களில் அந்தந்தப் பிரதேசத்துப் பொது ஸ்தலங்களில் சந்தைகள் கூடலாம்; நாடகங்கள், சங்கீதக் கச்சேரிகள் முதலியன நடத்தலாம்; பண்டிதர் மகாநாடுகள் கூட்டு விக்கலாம்.

இவையெல்லாம் கிளை ஸ்தாபனங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைகள்.

அப்படியானால், தேசத்திலே காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்கள் மட்டும்தான் இருக்கவேண்டுமா, மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு இடமில்லையா என்று சிலர் கேட்கலாம். தேசம் சுதந்திரம் பெறுகிறவரை, மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு இடமேயில்லை என்று நாம் கூறுவோம். ஒருவன், தன் முகச் சாயலைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் ஒரே ஒரு கண்ணாடியில்தான் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். ஒரே சமயத்தில் பல கண்ணாடிகளில் பார்த்துக்கொள்ள முடியாது. அதுபோல், ஒரு தேசத்தின் பூரண அபிலாஷைகளையும் பிரதி பிம்பித்துக் காட்டுவதற்கு ஒரே ஒரு ஸ்தாபனந்தான் இருக்க முடியும். சென்ற அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எல்லா மாகாணங்களிலும் தன் நிழலைப் பரப்பிக்கொண்டு அகில இந்திய அரசியல் விருட்சமாக வளர்ந்திருப்பது காங்கிரஸ் ஒன்றுதான். நாம் எதிர் பார்க்கிறபடி இது வேகமாக வளர்ச்சியடையாமலிருக்கலாம்; அல்லது இதனுடைய வளர்ச்சியில், மொண்டு மொண்டுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது இந்த விருட்சத்தின் பாலிய தசையில் பூத்த மலர்களை, விட்ட பிஞ்சுகளைப் பறித்துக்கொண்டு சிலர் வெளியேறியிருக்கலாம். காங்கிரஸில் குறைகளே இல்லையென்று நாம் சொல்லவில்லை. ஆனால் இஃதொன்றுதான் அகில இந்திய ஸ்தாபனமாகவும், உலகத்தின் பார்வையை இந்தியாமிது திருப்பியிருக்கிற ஸ்தாபனமாகவும் இருக்கிறது. மற்றும், அநேக அரசியல்

இயக்கங்களை நடத்தி அனுபவமும் பெற்றிருக்கிறது. இத்தியாதி காரணங்களினாலேயே காங்கிரசுக்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம்.

தமிழ் நாட்டின் கலைத்துறைக்குச் சிறிது செல்வோம். ஒரு புயற்காற்று வந்து ஊரைச் சூறையாடிவிட்டுப் போனபிறகு அந்த ஊர் எப்படி அலங்கோலமாயிருக்குமோ அதைப்போல் தற்போதைய தமிழ்நாட்டின் கலைத்துறை இருக்கிறது. முதலாவது, நாடகக்கலையை எடுத்துக் கொள்வோம். சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாடகங்கள் என்ற பெயரால் சில காட்சிகள் நடைபெற்று வந்தன. "இப்பொழுது அதுகூட இல்லை. சினிமா ஏற்பட்ட பிறகு, நாடகங்களே இல்லாமற் போய்விட்டன. ஒரு சிலர், இன்னும் அந்த நாடகத் தொழிலைப் பிடிவாதமாகப் பின்பற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர் என்பதை நாம் அறிவோம். இவர்களுக்கு நமது வாழ்த்து. ஆனால் இது போதுமா? நமது மூதாதையர்கள் நாடகக் கலையில் எவ்வளவு ஆர்வமுடையவர்களா யிருந்தார்களென்பதையும், அதில் எவ்வளவு பண்பட்டிருந்தார்களென்பதையும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய காவியங்களைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்கிறோம். ஒரு நாடகமேடை எப்படி நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டுமென்பது முதல், ஒரு நடிகன் நவரஸ உணர்ச்சிகளை எப்படி எப்படி தன் முக பாவனைகளால் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பது வரையில் எல்லா நுண்ணிய விஷயங்களும் இந்தக் காவியங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, இந்தக் காவியங்கள் புலவர்களின் பொக்கிஷப் பெட்டிகளாயிருக்கின்றன. எல்லா ஜனங்களும் சுவைக்கக் கூடியமாதிரி இவை இன்னும் கொண்டு வரப்பட வில்லை. நாடகத் தொழிலில் நடுபட்டிருந்தவர்களும், அதை ஒரு ஜீவனோபாயமாகத் தான் கொண்டிருந்தார்களே தவிர, நாடகங்கள் மூலம் ஜனங்களின் அறிவைப் பண்படுத்தி, இருதயத்தைச் சுத்தப்

தமிழ் நாடு

படுத்தலாமென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவே யில்லை. நாடக மேடை ஒரு தவச்சாலை மாதிரி. மனிதன், தன்னை மறந்த நிலையிலே சிறிது நேரமாவது இங்கு வாழ்கிறான். ராமனாகவோ, கிருஷ்ணனாகவோ நடிக்கிறவன், தனது தனித்துவத்தை இழந்துவிட்டு, ராமனாகவும் கிருஷ்ணனாகவும் ஆகி விடுகிறான். அப்படி ஆனால் தான் அவன் நடிப்புக்கு மதிப்பு உண்டு; பலனும் உண்டு. அப்படிப்பட்டவனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் ராமனுடைய தன்மைகளும், கிருஷ்ணனுடைய தன்மைகளும் தாமாகவே வந்து பழகின்றன. இதனால் அவன் உயர்வடைகிறான்; மற்றவர்களுடைய வாழ்வையும் உயர்த்துகிறான்.

சாதாரண ஜனங்களுக்கு உயர்ந்த கருத்துக்களைச் சூலபமாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே நாடகங்கள் ஏற்பட்டன. ஜனங்களிடையே பிரசாரஞ் செய்வதற்கு இவை சிறந்த சாதனம். ஐர்லாந்தில் சுதந்திரப்போராட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஜனங்களிடையே தேசிய எண்ணத்தைப் பரப்புவதற்கு, நாடகங்களையே சிறந்த சாதனமாகக் கையாண்டார்கள். ஜனங்களுடைய இன்றைய வாழ்க்கை நிலை எப்படி இருக்கிறது, வருங்கால வாழ்க்கை எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதை நாடகங்களின் மூலம் வருணித்துக் காட்டினார்கள். அதிருஷ்டவசமாக, அந்த நாட்டின் அரசியல் தலைவர்களிற் பலர் சிறந்த கவி க ள ர க வும், நாடகாசிரியர்களாகவும் இருந்தார்கள். நாடகப் பிரசாரம் அவர்களுக்கு நல்ல பலனைத் தந்தது. தமிழ் நாட்டிலும், புதிய முறையில் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு நடிக்கப்படவேண்டும். சிறந்த மேதாவின்கள் இதில் ஈடுபடவேண்டும். தமிழ் நாகரிகத்தைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுவதாக இந்த நாடகங்கள் அமைய வேண்டும். பழைய கதைகளுக்குப் புதிய ஆடைகள் அணிவித்துக் காட்டவேண்டும். ஜனங்களுடைய அக வாழ்வையும் புற வாழ்வையும் தூய்மைப்படுத்தும் சக்தி நாடக மேடைக

ளுக்கு உண்டு. ஆதலின் ஆங்காங்கு நல்ல முறையில் தமிழ் நாடகங்கள் நடித்துக் காட்டப்பட வேண்டும்.

சென்ற இருபது ஆண்டுகளுக்குமேலாக சினிமா, தமிழ் நாட்டின்மீது உக்கிரமாகப் படையெடுத்து வந்து தாக்கியிருக்கிறது. சினிமா, ஒரு கலையாகக் கௌரவிக்கப்பட வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அந்த அந்தஸ்தை அதற்குக் கொடுக்க நமது மனம் துணிவுகொள்ளவில்லை. எவ்வளவு உயரிய கலையாயிருந்தாலும், எப்பொழுது அஃது அந்நிய சாதனங்களைக் கொண்டுதான் பிரகாசிக்க முடியும் என்ற நிலைமையில் இருக்கிறதோ, அப்பொழுது அது, தன் கலைத் தன்மையை இழந்து விட்டது என்பது நமது கருத்து. ஒரு சினிமா படத்தைத் தயாரிக்க எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்படுகிறதோ, அதில் பெரும்பகுதி, யந்திரங்கள், சுருணைகள் முதலியவற்றின் மூலமாய் அந்நிய நாடுகளுக்குச் சென்றுவிடுகின்றன. கலை வளர்ச்சி யென்று சொல்லிக் கொண்டு அந்நிய நாடுகளுக்குப் பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்க நமக்கு மன மொப்பவில்லை. தவிர, எந்த ஒரு கலையானது யந்திரத்தின் துணைகொண்டு இயங்குகிறதோ அஃது உயிருள்ள கலையாகாது. உயிரில்லாத ஓர் உடம்பானது சாமுத்திரிகா லட்சணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருந்தாலும் அது மனிதனாகாதல்லவா? 'ரோபோட்' என்ற மின்சார யந்திரம், மனிதன் செய்யக்கூடிய எல்லா வேலைகளையும் செய்தபோதிலும், அதனை யந்திரம் என்றுதான் அழைக்கிறோமே தவிர மனிதன் என்று கூப்பிடுகிறோமில்லை.

அப்படி ஒரு கலை அந்தஸ்தை சினிமாவுக்கு நாம் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும், பிரசாரத்திற்குத் தேவையான சாதனங்களில் இஃதொன்று என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆனால் பாக்கிய வீனமாகத் தமிழ்ச் சினிமா படங்களில் பெரும்பாலான, தமிழர்களுடைய ரச உணர்ச்சிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதாயிருக்கின்றன. உயரிய கருத்துக்களை

வெளியிடாமலிருக்கட்டும்; நடிப்பே இல்லாமலிருக்கட்டும்; சந்தர்ப்பப் பொருத்தம் இல்லாமல் பாட்டுக்களை உதிர்த்து தொலைக்கட்டும்; பார்ப்பவர்களுடய கீழான உணர்ச்சிகளைக் கிளப்பி விடாமலாவது இருக்கக் கூடாதா இந்தப் படங்கள்? இப்படிப்பட்ட படங்கள் திரைக்குக் கொண்டு வரப்படாமலே இருப்பது நல்லது. தமிழர்களுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றிய மாதிரியாகவாவது இருக்கும்.

பிற பாஷைகளில் வெளியாகும் படங்களைத் தமிழர்கள் கும்பல் கும்பலாகச் சென்று பார்க்கிறார்கள்; ரசிக்கவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்ப் படங்களை, பிறபாஷையினரில் எத்தனை பேர் சென்று பார்த்து அனுபவிக்கிறார்கள்? விரல்விட்டாவது எண்ண முடியுமா? இதற்குக் காரணமென்னவென்பதை அன்பர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். தமிழ்ப் பாஷா ஞானம் இல்லாத காரணத்தினாலேயே, பிறபாஷையினர் சென்று பார்ப்பதில்லையென்று சமாதானம் கூறப்படுமானால், அந்தச் சமாதானத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை. தமிழர்கள் அத்தனைபேரும் பிற பாஷைப் படங்களை அந்தந்த பாஷா ஞானத்தோடுதான் சென்று பார்க்கிறார்களா?

தமிழர்களுடைய தேசிய வாழ்வைப் புனிதப் படுத்தக் கூடிய மாதிரி படங்கள் பல தயாரிக்கப்பட வேண்டும். இவைகள் பிரசாரத்திற்குரிய கருவிகளாக உபயோகப்படுத்தப் பெறவேண்டும். தமிழ் நாட்டுக்கு நல்ல காலம் உண்டு என்று நாம் நம்பக் கூடிய விதமாக, இப்பொழுது காந்தியடிகளின் ஜீவிய சரிதம் படமாக எடுக்கப் பட்டு தமிழில் காட்டப்பட்டு வருகிறது. இந்தப் படம் ஒரு புதுமை மட்டுமல்ல; தமிழ் நாட்டுக்கே ஒரு பெருமை. தமிழன்பர்கள் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து, வெகு பிரயாசைப்பட்டு, ஏராளமான பொருட் செலவில் இந்தப் படத்தை முதன் முதலாகத் தமிழ்ப் பாஷையில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களென்பதைக் கொண்டு, ஒவ்வொரு தமிழனும்

கொஞ்சமாவது பெருமை கொள்ள வேண்டும். தமிழர் களுக்குக் கிரியா சக்தி உண்டு என்பதை இந்தப் படம் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டது. இது போன்ற படங்கள் இன்னும் பல தமிழ் நாட்டில் வெளியாக வேண்டுமென்பது நமது பேராவல்.

தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் அடிக்கடி சங்கீதக் கச்சேரிகள் நடைபெறுகின்றன. பாடுகிறவர்கள் தமிழர்கள்; கேட்பவர்களும் தமிழர்கள்; ஆனால் தமிழ்ப் பாடல்கள் மட்டும் பாடப்படுவது கிடையாது. என்ன வெட்கக்கேடு? எவ்வளவு காலம் தமிழர்கள் இதனைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்? கச்சேரி முடிகிற தருணத்தில் ஓரிரண்டு தமிழ்ப் பாட்டுக்களைச் சின்ன பின்னப்படுத்திப் பாடி விடுகிறார்கள் வித்துவான்கள். தமிழ்ப் பாஷையில் பாடல்களை இல்லை யென்று இவர்கள் கருதுகிறார்களா? அல்லது நமது மனோபாவத்தைத் தமிழ்ப் பாடல் மூலம் சரியாக வெளிப்படுத்த முடியாது என்று நினைக்கிறார்களா? பண்ணிசைத்துப் பரம் பொருளைக் கண்டிருக்கிறார்கள் தமிழர்கள். இதற்குத் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப் பிரபந்தம் முதலியனவே சாட்சி. அருணாசலக் கவிராயருடைய ராம நாடகமும், பாரத கீர்த்தனைகளும், கவி குஞ்சர பாரதியாரின் பதங்களும், தமிழ்ச் சங்கீதக் களஞ்சியங்கள். இவை யெல்லாவற்றையும் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் புதைத்து விட்டு, பாடகர்களுடையவும் கேட்பவர்களுடையவும் பாஷையில்லாத ஒரு பாஷையில் சங்கீதக் கச்சேரிகள் நடைபெறுகின்றன. இந்த முறை மாற்றப்பட வேண்டும். தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

சித்திரக்கலை தமிழ் நாட்டில் மிகவும் பிற்போக்கடைந்திருக்கிறது. வர்ணப் படங்கள் தீட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்த தமிழர்கள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களாயிருக்கின்றனர். இதனால், பிறருடைய சித்திரங்களைத் தாங்கித் தமிழ்

இல்லங்களும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்கின்றன. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களைப் பார்த்து எந்த ஒவிய நிபுணனும் பிரமித்துப் போகாமலிருக்க மாட்டான். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னர் இவை சிருஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், இப்பொழுது கூட இவை அழியாத பெளவனத்துடன் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தமிழ்நாடு, இப்பொழுது சிறந்த சித்திர நிபுணர்களை சிருஷ்டிக்க முடியாமலிருக்கிறது. இந்தக் குறையை அகற்ற வேண்டுவது ஒவ்வொரு வருடைய கடமையுமாகும். இங்கே இன்னொரு விஷயம். நமது பண்டிகை நாட்களிலும், விரத தினங்களிலும் கடவுளர் பலருடைய படங்களையோ அல்லது உருவங்களையோ வைத்துப் பூஜை செய்வது நமது சம்பிரதாயமாயிருக்கிறது. இதற்கு அந்நிய நாடுகளில் தயாரிக்கப்பட்ட படங்களையோ உருவங்களையோ உபயோகிக்கிறோம். இஃதொரு கேவலமான செயல் என்பதை நாம் இன்னும் உணரவில்லை. நம் நாட்டுக் கடவுளர்கள்கூட, சுதேச மன்னர்கள் மாதிரி, தேகாரோக்கிய நிமித்தம் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறிவிட்டார்களா? அவர்களைப் பூஜை செய்ய வேண்டுமானால் வெளி நாடுகளிலிருந்துதான் அவர்களை இறக்குமதி செய்துகொள்ள வேண்டுமா? பூஜை காலங்களில் உபயோகிக்கிற உருவங்கள், நம் நாட்டுப் பொருள்களாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வது ஒவ்வொரு தமிழருடைய கடமையுமாகும்.

இனி, தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் பூஞ்சோலையில் சிறிது உலாவிப் பார்ப்போம். உலகத்தில், எல்லா இலக்கிய உத்தியான வனங்களிலும் மகத்தான புரட்சிகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டு வருகிற இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில், நமது தமிழ் நாட்டு இலக்கியப் பூஞ்சோலை வறட்சியடைந்திருப்பதை நாம் பார்க்கிறபோது, தமிழன் உயிரோடிருக்கிறான் வென்று நாம் ஏங்கிப் போகிறோம்; நமது நெஞ்

சம் புலம்பத் தொடங்கிவிடுகிறது. தமிழ் நாட்டிலே அறிவுக்குக் குறைவில்லை யென்பதை நாம் அறிவோம். அப்படியிருந்தும் ஏன் இந்த இலக்கிய வறட்சி? இதய சூனியந்தான் இதற்குக் காரணமாயிருக்குமா? தமிழர்கள் இதனைச் சிறிது சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

படித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற தமிழர்களிற் பெரும்பாலோர் தமிழிலே சிந்திப்பதில்லை; தமிழிலே எழுதுவதில்லை. அப்படிச் சிந்திப்பதும் எழுதுவதும் தங்களுடைய கௌரவத்திற்குக் குறைவென்று இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளில் இரண்டொரு சொற் கோவைகளை மட்டும் தெரிந்து கொண்டுள்ள தமிழர்கள் கூட, தங்கள் சம்பாஷணைகளில் இடையிடையே ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதிலே தான் பெருமை கொள்கிறார்கள். பிற பாஷையினரிடத்தில், இந்தக் குறைபாட்டை நாம் அதிகமாகக் காண்கிறோமில்லை; தமிழர்களிடத்தில் தான் இஃது அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. புருஷன் மனைவிக்கும், தந்தை மகனுக்கும் ஆங்கிலத்தில் எழுதுகிறார்கள்! நமது குடும்பப் பெருமைகூட நமக்குள்ளே ஆங்கில பாஷா ஞானத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது! இவையெல்லாம் ஒழிய வேண்டும். தமிழர்கள், தமிழிலேயே சிந்திக்க வேண்டும்; தமிழிலேயே சம்பாஷிக்க வேண்டும்; தமிழிலேயே கடிதப் போக்கு வரத்து முதலியனவற்றை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தழுவல்களென்றும், தர்ஜுமாக்கள் என்றும் பெயர் தாங்கிக்கொண்டு தமிழில் அநேக புதிய நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. 'பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களை மொழி பெயர்க்க' வேண்டியதுதான். ஆனால் அவை, நம் நாட்டு அறிவுப் பயிரைச் செழிக்க வல்ல உரமாயிருக்க வேண்டும்; நமது இலக்கிய சிருஷ்டிக்குத் துணைக்கருவிகளாயிருக்கவேண்டும்; நமது ஆதூரிக ஞானத்தை விருத்தி செய்யக் கூடியனவாயிருக்கவேண்டும்.

இந்தத்தராசுகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் கூட நிறுவைக்கு வராத தழுவல்களும், தர்ஜுமாக்களும் பயனற்றவை யென்றுதான் நாம் கூறுவோம்.

பிற பாஷைகளிலிருந்து தமிழில் அநேக நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் தமிழிலிருந்து எத்தனை நூல்கள் மற்றப் பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன? தேவாரம், திருவாசகம், திருக்குறள், நாலடியார், தாயுமானவர் பாடல் முதலிய பழைய கிரந்தங்கள் சில ஆங்கிலத்திலும் இன்னும் இரண்டொரு பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது வாஸ்தவம். ஆனால், ஆதூரிக சிருஷ்டிகளில் எத்தனை, பிற பாஷைகளில் கௌரவ ஸ்தானம் பெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றன? சில சிறு கதைகள் ஹிந்தி பாஷையில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்ற ஓர் உதாரணத்தை வைத்துக்கொண்டு மட்டும் நாம் பெருமை யடைய முடியுமா? இதனால் என்ன தெரிகிறது? தமிழில் ஆதூரிக இலக்கியங்கள் இன்னும் சிருஷ்டியாகவில்லை யென்பது தெரிகிறது. அப்படி சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருந்தால் அவை மற்றவர்களுடைய கவனத்தைக் கட்டாயம் இழுத்திருக்கும்.

தமிழர்கள் புத்திசாலிகள். இதனால் இவர்கள் சுலபமாக மற்ற பாஷைகளைக் கற்றுக்கொண்டு விடுகிறார்கள்; அதில் புலமையும் பெறுகிறார்கள். ஆனால் தூரதிருஷ்ட வசமாக இவர்கள், பிற பாஷைப் புலமை என்கிற தெப்பத்தின் மீது உல்லாசமாகச் செல்கிறபோது, தாய்ப்பாஷை என்கிற துடுப்பை எடுத்துச் செல்ல மறந்து விடுகிறார்கள். இதனால் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி குன்றுகிறது. ஆங்கிலம் படித்த தமிழர்களிற் பெரும்பாலோருக்கு ஸ்வபாஷாபிமானம் மிகக் குறைவு என்பதை நாம் கொஞ்சம் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. தமிழர்களிடையே அதிகமாகக் காணப்படுகிற இந்தக் குறை, பிற

பாஷையினரிடத்தில் அவ்வளவாகக் காணப்படவில்லை. திலகர் தமது 'கீதா ரகசியத்தை' மஹா ராஷ்டிர பாஷையில் எழுதினார். காந்தியடிகள் தமது கருத்துக்களை முதலில் குஜராத்தி பாஷையில்தான் வெளியிடுகிறார். பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, மைக்கேல் மகுசுதன தத்தர், துவஜேந்திரலால் ராய், ரமேச சந்திர தத்தர், ரவீந்திர நாத் தாகூர் முதலிய புலவர் மணிகள் அத்தனைபேரும் ஆங்கில பாஷையில் பூரண ஞானம்படைத்தவர்கள்; ஆயினும் அவர்கள் வங்க பாஷையில் தான் தங்கள் நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், ஹிந்தி முதலிய பாஷைகளிலும், இந்தப் புது மலர்ச்சி எண்ணம் வேகமாகப் பரவி வருகிறது. ஆனால் தமிழர்கள், இன்னும் தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் முகவுரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! ஆரியமா, திராவிடமா என்று பூசலிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இந்த ஆரிய திராவிடவேற்றுமை ஒரு கற்பனை. ஒரு சிலருடைய செளகரியத்திற்காக இது கிளப்பிவிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சம்வாதத்தினால், தமிழ்ப்பாஷை அணுவளவும் முன்னேறப்போவதில்லை. தமிழைத் தாய்ப்பாஷையாகக்கொண்டுள்ள அத்தனைபேரும் தமிழர்கள்தான். அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுடைய உன்னதியை லட்சியமாக வைத்துக்கொண்டு நாம் தமிழை வளர்க்கவேண்டும். இந்த வளர்ச்சி துரிதமாக நடைபெறுவதற்கு என்னென்ன சாதனங்களுண்டோ அவற்றையெல்லாம் நாம் தாராளமாகக் கையாளவேண்டும். நமது எண்ணங்களையும், மனோ உணர்ச்சிகளையும் தாராளமாக வெளியிடுவதற்கு பாஷை ஒரு கருவி. அந்தக் கருவி எவ்வளவு லேசாய் இருக்கிறதோ அவ்வளவு லாகவமாக அதனை உபயோகிக்கலாம். தமிழை வளர்க்கவேண்டுமென்று பாடுபடுகிறவர்கள் இஃதொன்றையே குறிக்கோளாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். காந்தியடிகள் ஒருசமயம் கூறியமாதிரி, நமது இலக்கி

யங்கள் சாதாரண ஜனங்களோடு நெருங்கிய உறவுகொள்வதாயிருக்க வேண்டும். ஒரு ஜனத்தலைவன், தான் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமென்றால் அவன் ஜனங்களுடைய பாஷையிலே பேசவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவன் ஜனங்களுடைய எண்ணத்திலே ஐக்கியப்பட முடியும். “ஒரு ஜாதியினருடைய சீலத்தையும், சுபாவத்தையும் வெளிப்படுத்துவது அவர்களுடைய பாஷைதான்” என்று ஒரு புலவன் கூறுகிறான். ஆகையால் நமது ஜனங்களுடைய சீலத்தையும் சுபாவத்தையும் நாம் தெரிந்துகொண்டு அதனை தேசிய நன்மைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமானால், அவர்களுடைய பாஷையில் பேசவேண்டும். எல்லா நாட்டு அரசியல் தலைவர்களும் இந்த முறையையே கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

பாஷாபிமானம் இல்லாமல் தேசாபிமானம் இருக்கவே முடியாது. எவ் பாஷையைப் புறக்கணிக்கிறவன், தேசத்துக்குத் துரோகம் செய்யக் கொஞ்சங்கூட அஞ்சமாட்டான். ஒரு ஜாதி, தன்னுடைய பாஷை வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், அது சுதந்திரத்திற்காகத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது அர்த்தம். ஜாதியினுடைய இந்தத் துடிப்பைத் தூண்டிவிட்டு செயல்மார்க்கத்திலே கொண்டு விடத்தான் கவிஞர்கள் தோன்றுகிறார்கள். இவர்கள், தூக்கு மேடைக்கும் நாக வேதனைக்கும் ஜனங்களைத் தயார்ப்படுத்தி விடுகிறார்கள். தங்களுடைய நிகழ்கால வாழ்வைத் துச்சமாகத் தூரத் தள்ளிவிட்டு, ஜனங்களுடைய எதிர்கால வாழ்வுக்குப் பாடு படுகிறார்கள். இவர்களுடைய காலத்தில் பாஷா சமுத்திரம் கோர கர்ஜனை செய்கிறது. யாப்பு, அணி முதலிய எவ்வித கட்டுப்பாட்டுக்கும் உட்படாத இவர்களுடைய கவிகள், ஜனங்களுடைய கட்டை அவிழ்த்து விடுகின்றன. இத்தகைய கவி திலகமாகவே தமிழ் நாட்டில் சுப்பிரமணிய பாரதியார் பிரகாசித்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்வு

மின்னல் வாழ்வாக முடிந்து விட்டது. அவருக்குப் பிறகு, தமிழ் நாட்டிலே ஒரு கவி கூடத்தோன்றவில்லை. தமிழ் நாட்டின் புது மலர்ச்சிக்கு மணம் அளிக்க, அவரைப்போல் பல கவிஞர் இனியேனும் உதயமாக வேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனை.

தமிழ் நாட்டின் மறு மலர்ச்சி இயக்கத்திற்குப் பாடு படும் பொருட்டு அநேக ஸ்தாபனங்கள் புதிதாகத் தொடங்கப்பெறவேண்டும். இப்பொழுதிருக்கிற சில ஸ்தாபனங்கள் இது விஷயத்தில் சரியாக வேலை செய்யவில்லை யென்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், வித்துவான்களுக்கான சில பரீட்சைகளை நடத்திவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு விடுகிறது. மடாதிபதிகளோ பெரும் பொருட் குவியலின் மத்தியில் ஆடம்பர வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள். இவர்களைத் துதிபாடிக்கொண்டுவரும் ஒரு சில வித்துவான்களுக்கு, பீதாம்பரம், சால்வை முதலிய சன்மானங்களளித்து அதன் மூலமாகத் தமிழை வளர்த்து வருகிறார்கள். இந்த மடாதிபதிகள், ஆங்காங்கு, தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கென்று குருகுலங்கள் காணவேண்டும். அவைகளிலிருந்து, புதிய இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிக்கக் கூடிய இளைஞர்களைத் தயார்செய்ய வேண்டும். இந்த மாதிரியான நோக்கங்கள் பலவற்றை வைத்துக் கொண்டுதான் காலஞ்சென்ற வ. வே. ஸு. ஐயர், சேரமாதேவி குருகுலத்தை ஆரம்பித்தார்; "பாலபாரதி" பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். ஆனால், தமிழர் சிலர், எதனையோ வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு மேற்படி குருகுலத்திற்கு விரோதமாகக் கிளர்ச்சி செய்து, அது தீவிரமாக வளர்விடாதபடி செய்து விட்டனர். ஐயரோடு அதுவும் மாண்பு விட்டது. இது தமிழ் நாட்டின் துரதிருஷ்டம். இனியேனும், ஜாதித் துவேஷம் முதலியவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், தமிழ் வளர்ச்சி என்பதொன்றையே வட்சியமாக வைத்துக்கொண்டு புதிய குருகுலங்களை ஸ்தாபிக்க எல்லாத்

தமிழர்களும் பாடுபட வேண்டுகிறோம். இந்தக் குருகுலங்களிலிருந்து புதிய தமிழ்ஜாதி பொன்று தோன்றவேண்டும். அப்பொழுதுதான், தமிழ் நாட்டிற்கு நல்லகாலம் பிறந்திருக்கிறதென்று நாம் கருதுவோம். ஒரு ஜாதி, சிரஞ்சீவி யாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவேண்டுமானால், அதனுடைய புராதன சம்பிரதாயங்கள், இலக்கியம், கலை, முதலியன பத்திரமாகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்ற உண்மையை ஒவ்வொரு தமிழரும் தெரிந்து கொள்வாராக.

இன்றைய தேவை எது ?

ஆழ்ந்த நூலா? நீண்ட நூலா?

பாரத தேசத்து மத புருஷர்களான சங்கராச்சாரியார், விவேகானந்தர் போன்றவர்களுடைய வாழ்க்கை நீண்ட வாழ்க்கை யென்று சொல்லமுடியாது; ஆனால் ஆழ்ந்த வாழ்க்கை. அவர்களுடைய ஜீவிய காலம் சொற்பமாக இருந்த போதிலும், அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, செய்தருளிய உபதேசங்கள் முதலியன, வருங்கால சந்ததியாருடைய இருதயத்தில் ஆழ்ந்த முத்திரையை யிட்டு விட்டிருக்கின்றன. இந்தக் காரணத்திற்காகவே இவர்கள் மகான்களென்று போற்றப்படுகிறார்கள். இதைப்போலவே ஒரு நூலும் இருக்கிறது. நாம் படிக்கிற நூல்கள் நீளமாக மட்டும் இல்லாமல் ஆழமாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆழமான ஒரு நூல் வெளிவந்தாலும், அது யுகக் கணக்கில் வாழ்ந்து ஜனங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும். நூறு நீண்ட நூல்களை ஒரு தட்டிலும், ஓர் ஆழ்ந்த நூலை மற்றொரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்துப் பார்ப்போமானால், பிந்திய ஒரு நூல்தான் அதிக எடையினால் தாழ்ந்து நிற்கும். இங்ஙனம் வெளியாகிற ஆழ்ந்த நூல் ஒன்றாக இருந்தாலும் அது சிரஞ்சீவியாகிவிடுகிறது. அதன் ஆசிரியன், மண்ணேடு மண்ணாகி மறைந்துவிட்டாலும், அவன் அந்த நூலின் மூலம் சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். கம்பன் ஒரு ராமாயணத்தைப் பாடிவிட்டுச் சிரஞ்சீவிப்பட்டதைப் பெற்றுவிட்டான். திருக்குறள் ஒன்றைத்தான் இயற்றினார் திருவள்ளுவர். ஆனால் 1,800 வருஷ காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். காளிதாசன், புகழ்பெற்றதெல்லாம் ஒரு சாகுந்தல நாடகத்தைக்கொண்டு தான். மேலாட்டுக்

கவி திலகங்களான வர்ஜிலும், தாந்தேயும், கெதே¹யும், சில்லரை நூல்கள் சிலவற்றை இயற்றியிருக்கிறார்களாயினும் மகா காவியமாக இயற்றியது ஒவ்வொரு நூல்தான். அவர்கள் அந்த ஒரு நூலைக்கொண்டே சாக்ய வரம் பெற்றுவிட்டார்கள். மிட்டன் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் குருடன். ஆனால், தனது ஒப்பிலாத 'இழந்து போன வானுலகம்' என்ற ஒரு காவியத்தின் மூலம் எத்தனை பேருடைய அறிவுக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறான்? எத்தனை பேருடைய இதயத்தை மலரச்செய்திருக்கிறான்? இனி மற்றொரு பக்கத்தைக் கவனிப்போம். ஸ்பெயின் தேசத்துப் பெரும் புலவனான லோபே-டி²வேகா³ என்பவன் 1,200 நாடகங்கள் எழுதியிருக்கிறான். ஆனால் அவனை எத்தனை பேர் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? மார்ட்டின் லூதர்³ என்பவன் சுமார் 450-க்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியிருக்கிறான். ஆனால், ஒரு சிறந்த மதச் சீர்திருத்த வாதியாகத்தான் போற்றப்படுகிறானே தவிர, பிரபல நூலாசிரியனாகப் போற்றப்படவில்லை. இவைகளினால் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், நீளமான நூறு நூல்கள் வெளியாவதைக் காட்டிலும் ஆழமான ஒரு நூல் வெளியாவதே சிறப்பு என்பதாகும்.

-
1. Virgil கி. மு. 70—19. Dante 1265—1321.
Goethe 1749—1832.
 2. Lope-de-Vega 1562-1635.
 3. Martin Luther 1483-1546.

கவியும் நாடும்

சாதாரணமாக ஒரு நாட்டுக்கு மூன்றுவிதமான நிலைமைகள் ஏற்படுவதுண்டு. முதலாவது, ஜீவ சக்தியோடு துடித்துக்கொண்டிருக்கிற நிலைமை. இரண்டாவது, ஜீவகளையிழந்து சோர்வுற்றுக் கிடக்கிற நிலைமை. மூன்றாவது, தனக்கு ஜீவ சக்தி இல்லை, அதனால் தன் முகத்தில் சோபை இல்லை, அந்தச் சோபையில்லாமையினால் தன்னைச் சிந்துவார் யாருமில்லை யென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே, தனக்கு ஜீவ சக்தி இருக்கிறது, தன் முகம் சோபையுடன் பிரகாசிக்கிறது, தன்னைப்பற்றியே எல்லோரும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, அது காரணமாக ஆழந்தெரியாத படுகுழியில் அழுந்திக் கிடக்கிற நிலைமை. முதலாவது சுதந்திரம்; இரண்டாவது அடிமைத்தனம்; மூன்றாவது பிரமை. முதல் இரண்டு நிலைமைகளையும் நாம் சுலபமாகத் தெரிந்துகொண்டு விடுகிறோம். எப்படியென்றால், சுதந்திர நிலைமையில் நாம் இருக்கிறபோது, அந்தச் சுதந்திரம் எப்பொழுதும் நம்மிடத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்பதற்கான எல்லா பந்தோபஸ்துகளையும் செய்துகொள்கிறோம். இந்த பந்தோபஸ்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிற வகையில் நாடு அல்லது ஜாதி சதா விழிப்புடன் இருக்கிறது; இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த விழிப்பிலே கொஞ்சம் அசதி உண்டாகிற தருணத்தில்தான், இரண்டாவது நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதாவது அடிமைத்தனம். இதிலிருந்து விடுதலை யடைந்து, மீண்டும் முதல் நிலைமை யடைவதற்கான முயற்சிகளை யெல்லாம் ஒரு நாடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்கிறபோது, முதல் நிலைமையிலிருந்த மாதிரியே சதா விழிப்புடனேயே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. தனது ஒரு சிறிது கால உறக்கத்தினால் அல்லது அசதியினால் அல்லது அசிரத்தையினால், சுதந்திர நிலையிலிருந்து அடிமை நிலைக்கு

வந்திருக்கிறோமென்பதை எந்த நாடு அல்லது எந்த ஜாதி உணர்ந்து கொண்டு விடுகிறதோ, அதற்கு விமோசனம் ஏற்படுவது நிச்சயம். மூன்றாவது நிலைமை இருக்கிறதே அதுதான் மோசமான நிலைமை. இதிலிருந்து விடுதலை பெறுவது சிரம சாத்தியமான காரியம். இதற்கு அசாதாரணமான முயற்சிகள் வேண்டும். ஏனென்றால், இந்த நிலைமையிலிருக்கிற நாடு, தனக்கு விடுதலை தேவையென்பதைக் கூட உணர முடியாததாயிருக்கிறது. சாக்கடைச் சேற்றில் நெளிந்து கொண்டிருக்கும் புழுவானது எப்படி அதிலேயே தன் தேக முழுவதையும் நெளித்து நெளித்துக் கொடுத்தும், அந்த அழுக்கையே உண்டும், தான் சாக்கடையில் வசிக்கிறோமென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே வாழ்ந்தும் வருகிறதோ, அதைப்போல் அடிமைத்தனத்திலே தான் இருப்பதை உணராத நாட்டின் நிலைமையும் இருக்கிறது. இது, தன் அடிமைத்தனத்திலே இன்பத்தையும் செளக்கியத்தையும் கண்டு வருவதோடு கூட, தன் அடிமைத்தனத்தையாராவது சுட்டிக் காட்டினாலும், அல்லது அந்த நிலையிலிருந்து கைதூக்கி விட முயற்சி செய்தாலும் அவர்கள்மீது சீறி விழுகிறது; அவர்களை இல்லாத இம்சைகளுக்குட்படுத்துகிறது; வறுமைக் குழியில் அல்லது சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் அவர்களைத் தள்ளி விடுகிறது. இருந்தாலும், இவைகளை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் அவ்வப்பொழுது சிலர், இந்த மூன்றாவது நிலைமையிலுள்ள ஜாதியினர் மத்தியில் தோன்றுகிறார்கள். மகான்களென்றும் கவிளென்றும் பிற்கால சமுதாயம் இவர்களைப் போற்றுகிறது; ஆனால் நிகழ்கால சமுதாயம், இவர்களை உதாசினப்படுத்துகிறது.

மேலே சொன்ன மூன்று நிலைமைகளில் எந்த நிலைமையில் ஒரு நாடு இருக்கிறதென்று நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அந்த நாட்டின் இலக்கிய சிருஷ்டிகளைப் பார்த்தாலே போதும். நாட்டின் உத்வேகம் அல்லது

சோர்வு அல்லது மடமை ஆகிய யாவும் முறையே அவ்வக் காலத்து வெளியாகும் நூல்களில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதனால்தான், ஒரு நாட்டின் வாழ்வை நிறுத்துக்காட்டுவது இலக்கியம் என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். இலக்கியத்திற்குத் தாய் யார்? கவிஞன். இதனாலேயே, ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்வு பூரணத்துவம் பெறுவதற்குக் கவிஞன் இன்றியமையாதவனாயிருக்கிறான். இத்தாலிய அறிஞனாகிய மாஜினியின் கருத்துப்படி, கவிஞன், சமுதாயத்தின் புரோகிதன். அவன் ஓரிடத்தில் கூறுகிறான்:— “எந்த ஒரு சமுதாயம் சந்தேக மனப்பான்மையிலும் கீழான இச்சைகளிலும் அழுந்திக் கிடக்கிறதோ, அந்தச் சமுதாயத்தைக் கை தூக்கி விடவேண்டியது ஒரு கவிஞனுடைய முதற்கடமை. அவன், ஜனங்களுக்குக் கடமைகளை வலியுறுத்தவேண்டும்; அன்பை உபதேசிக்கவேண்டும். அநித்யமான விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஜனங்களை நித்தியமான விஷயங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.” இன்னோரிடத்தில் அவன் புலம்புகிறான்:— “ஐயோ! நமது வாழ்க்கையிலிருந்து கவிதையைப் பிரஷ்டம் செய்து விட்டோம். அதனோடு நமது உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் போய்விட்டன. அன்பு, தியாக உணர்ச்சி, மகான் தன்மையைப் போற்றுதல் முதலிய வற்றையும் இழந்து விட்டோம்.” கவிஞனாயிருக்கப்பட்டவன், தன் கவிதையின் மூலம் ஒரு ஜாதியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறான். அந்தப் படத்தில் தன்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும் அந்த ஜாதி, தன் நிலைமையைப்பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்குகிறது. உடனே அந்த ஜாதியைப் பார்த்து மேற்படி கவிஞன், “கவலை கொள்ளாதே; இப்படி இப்படிச் செய்” என்று அந்த ஜாதிக்கு வழிகாட்டி விடுகிறான். எனவே, ஒரு கவிக்கு இரண்டு வித கடமைகளிருக்கின்றன. குறைகளை அகற்றுவதோடு அவன் சும்மாயிருக்கக்கூடாது; நிறைவும் செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட

கவிஞர்களைத்தான், மாணிட சமுதாயம் எப்பொழுதும் வழிபட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. “சரித்திரத்தில் புனிதமான சம்பவமாகப் போற்றப்படுவது யாதெனில் அதுதான் ஒரு கவியின் பிறப்பு” என்கிறான் எமர்ஸன்¹ என்னும் மேடை அறிஞன். அரிஸ்ட்டாட்டல்² என்னும் கிரேக்க அறிஞன் கூட, “சரித்திரத்திலிருப்பதைக் காட்டிலும் கவிதையிலேதான் அதிகமான உண்மை இருக்கிறது” என்கிறான். அப்படியானால் கவிஞனின் ஸ்தானம் எவ்வளவு சிரேஷ்டமானது!

கவிஞர்கள் யார்? அவர்களுடைய லட்சணமென்ன? இவைகளை இங்கு வரிசைப்படுத்திக் கூற விரும்புகிறோம்.

1. யாராலும் எடுத்துச் சொல்லப்படாத விஷயத்தை எல்லோருடைய உபயோகத்திற்காகவும் எவனொருவன் எடுத்துக் கூறுகிறானோ அவன் கவிஞன்.

2. கண்ணுக்குக் காணாமல் பூமியில் புதைந்துகிடக்கும் பொன், வைரம் முதலிய பொருள்களை வெளியில் கொணர்வதற்காக எப்படி ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளி பூமியை ஆழமாகத் தோண்டுவானோ, அதைப் போல் இயற்கையென்னும் சுரங்கத்தில் புதைந்து கிடக்கும் அநேக நுண்ணிய பொருள்களை, ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக மேலுக்குக் கொணர்ந்து காட்டுகிறவன் கவிஞன்.

3. மாண மடைவதற்காகப் பிறவாமல், வாழ்வதற்காகவே பிறந்திருப்பதாக எவனொருவன் கருதுகிறானோ அவன் கவிஞன்.

4. எவனொருவன் இயற்கையை உருவப்படுத்திக் காட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அந்த இயற்கையாகவே தான் ஆகிவிடுகிறானோ அவன் கவிஞன்.

5. எவனொருவன் அழகைச் சிருஷ்டித்து, அதற்குப் பெயரிட்டு, அதன் பிரதிநிதியாகவும் இருக்கிறானோ அவன் கவிஞன்.

6. ஞானி, கர்ம வீரன், உபதேசகன் ஆகிய மூன்று தன்மைகளும் எவனிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அவன் கவிஞன்.

7. சமுதாயத்தின் நோய்கள் இன்னவை யென்று கண்டு பிடித்து அவைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடிக் கொடுக்கிறவன் எவனோ அவன் கவிஞன்.

8. இறந்த கால வட்டில், நிகழ்கால எழுதுகோலைக் கொண்டு, வருங்காலத்தை எவனொருவன் எழுதுகிறானோ அவன் கவிஞன்.

9. 'எவனுடைய உணர்ச்சிகள் மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் தாற்றுக்கோல் போலிருக்கிறதோ அவன் கவிஞன்.

10. " ஒருவனுடைய எலும்புகள் சாம்பலாகிக் காற்றில் பறந்து போய்விடுகின்றன; அவனுடைய சவக் குழி கூட சூனியமாகிவிடுகிறது; அவன் பிறந்த ஊர், தலைமுறை, ஜாதி முதலியனவும் மறந்து போகின்றன." ஆயினும் அவன் பாடி வைத்துப்போன கவிதைகளை மட்டும் எல்லோரும் பாடி வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவன் கவிஞன்.

11. செல்வமும் அதிகாரமும் சேர்ந்து எவனொருவனை விலைகொடுத்து வாங்க முடியாதோ அவன் கவிஞன்.

இப்படிப்பட்ட கவிஞர்கள் எந்த நாட்டிலும் எந்தக் காலத்திலும் தோன்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள், தலைமுறைக்குத் தலைமுறை தோன்றுகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது; யுகத்திற்கு யுகம் தோன்றுகிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். ஏதோ வகதேசமாகத்தான் ஒரே தலைமுறையில் ஒரே தேசத்திலிருந்து பல கவிஞர்கள் தோன்றுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படித் தோன்றுவது, அந்தத் தேசத்திற்கு அவர்களுடைய தேவை

அவ்வளவு அத்தியாவசியமாயிருந்ததென்பதையே காண்பிக்கிறது. உதாரணமாக, பைரன், கீட்ஸ், ஷெல்லி¹ என்ற மூன்று ஆங்கிலக் கவிஞர்களும் ஒரே தலைமுறையில் தோன்றியவர்கள். அதாவது கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் கடைசி பகுதியிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இவர்கள் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் காலத்தில் ஆங்கில ஜாதியார் ஆளும் ஜாதியினராக ஊர்ஜிதமாகிவிட்டனர். உலகத்தின் பல பாகங்கள் இவர்கள் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டன. இங்கிலாந்தில் செல்வம் சூவியத் தொடங்கியது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தங்களுடைய நாட்டு மக்கள் தலைதெறிக்க நடந்துகொள்ளக் கூடா தென்று எச்சரிக்கை செய்வதுபோலவே மேற்படி மூன்று கவிஞர்களும் தோன்றினார்கள்; ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசினார்கள்; அதிகார சக்தியின் அநித்தியத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார்கள்; சுதந்திர சக்தியின் அமர வாழ்வுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். இதனால்தான் இவர்கள், எல்லா நாட்டுச் சுதந்திர பக்தர்களாலும் போற்றப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலக் கவிஞராகிய பைரன், கிரேக்கர்களால் பாராட்டப்படுகிறான். 1924-ஆம் வருஷத்தில் அவனுடைய நூற்றாண்டு விழாவை, கிரேக்கர்கள் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடினார்கள். கீட்ஸும், ஷெல்லியும் இத்தாலியர்களுடைய இருதயத்திலே ஸ்திரவாசம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

சிறந்த கவிஞர்கள் சொற்பகாலமே ஜீவியதசையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் எந்த ஜாதியின் மத்தியில் பிறந்தார்களோ அந்த ஜாதியின் நீண்ட கால வாழ்வுக்கு அடிகோலிவிடுகிறார்கள். உதாரணமாக, கீட்ஸ் இறக்கிற

1. Byron 1788—1824. Keats 1795—1821.
Shelley 1792—1822.

போது 24 வயது; ஷெல்லிக்கு 30 வயது; பைரனுக்கு 37 வயது; சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்கு 39 வயது. ஆயினும் இவர்களத்தனை பேரும், எத்தனை பேருடைய இருதயத்தில் சாசுவதமான ஒரு முத்திரையை இட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்? இவர்கள் அனைவரும் கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட "கடவுட் பித்தர்கள்." சுதந்திரப் பித்துப் பிடித்தவர்களாகவே வாழ்ந்தார்கள். இளமையிலேயே கடவுளால் அழைத்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். "கடவுளால் விரும்பப் படுகிறவர்கள் பாஷ்யத்திலேயே இறந்துவிடுகிறார்கள்" என்று ஹெரோடோட்டஸ் என்னும் கிரேக்க அறிஞன் கூறுவது எவ்வளவு உண்மையாயிருக்கிறது!

சாதாரணமாகக் கவிஞர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளை நாம் படித்துப் பார்த்தோமானால் அவர்கள் குருடிகளாகவும், விரோதமான பழக்கவழக்கங்களை யுடையவர்களாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஏன் இவர்கள் குருடிகளாக இருக்கிறார்களென்பதற்கு டால்ஸ்ட்டாயோ² யாரோ ஓர் அழகான காரணம் கூறுகிறான். "கவிகள், தங்களிடத்திலேயுள்ள அழகையெல்லாம், உலகத்திற்காகக் கொட்டிவிடுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் அழகற்றுக்கிடக்கிறார்கள்." இந்தக் காரணம் நமக்கு மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. சில கவிஞர்கள், இயற்கையிலே ஈடுபட்டுத் தங்களை மறந்து விடுகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர், ஏதோ ஒரு லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு அதிலே தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு விடுகிறார்கள். வேறு சிலர், தங்களுடைய சூழ்நிலை காரணமாக மனங்கொதித்துப் போய் அந்தக் கொதிப்பிலே தங்களை இழந்துவிடுகிறார்கள். இத்தகைய காரணங்களினால்தான், இவர்களுடைய நடை, உடை, பாவனைகளில் ஒருவித விபரீதம் காணப்படுகிறது. சமுதாயமானது எவை எவற்றைத் தூர்ப்பழக்கங்கள் என்று தள்ளிவைத்திருக்கின்றனவோ அந்தப் பழக்கங்

1. Herodotus கி. மு. 484—410. 2. Tolstoy 1828—1910.

களிலே கூட இவர்கள் ஈடுபட்டு விடுகிறார்கள். இவர்கள், சமுதாயத்தின் கண்டனங்களைப் பொருட்படுத்துவதே யில்லை. சூரியோதயத்திலும் சூரியாஸ்தமனத்திலும் சாதாரண ஜனங்கள் எவ்வித விசேஷத்தையும் காண்ப தில்லை. ஆனால், கவிஞர்கள் இவைகளைப் பார்த்து நாட்டிய மாடுகிறார்கள். மலையுச்சி, ஆற்றோட்டம், பனித்துளி ரோஜா மலர் முதலியவைகளில் நமக்குப் புலனாகாத அழகும் அருமையும் இவர்களுக்குப் புலனாகின்றன. அப்படியே இவர்கள், மற்றவர்களின் கண்ணீரைக் கண்டு, கண்ணீர் விடுகிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல; தங்கள் கண்ணீரைக் கொண்டு மற்றவர்களுடைய துயரத்தைக் கழுவுகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் கழுவுகிறபோது உண்டாகிற ஓசைதான் நமக்குக் கவியாகக் கேட்கிறது. இவர்கள் உலகத்தில் செல்வம் நிரம்பியிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தங்களை வறுமையினால் நிரப்பிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். பூதலத்தின் அழகிலே தங்கள் அழகைப் பறிகொடுத்து விடுகிறார்கள். தங்கள் நாட்டு மக்கள் பிரகாசமயமான சுதந்திர மைதா னத்திலே தோள் தட்டி விளையாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இவர்கள், இருட்டுச் சிறையிலே, இரும்புச் சங்கிலிகளின் இறுக்கத்திலே, ஒற்றர்களின் அச் சுறுத்தலிலே, சூம்பிய தோளும், குழிந்த கண்ணும், ஒட்டிய தாடையும், வளைந்த முதுகு முடையவர்களாய் வாழ்கிறார்கள். இப்படி வாழ்கிறபோது கூட, இவர்கள் கல்கலத்துத்தான் சிரிப்பார்கள். இவர்களுடைய பார்வையானது கூர்மையான அம்புபோல் நம்மை வந்து தாக்கும். இவர்களுடைய இருதயத்தில், உணர்ச்சியானது ஜ்வாலை விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும். அந்த ஜ்வாலையை, கவி பாடித் தணித்துக் கொள்வார்கள்.

ஸ்பெயின் தேசத்தில் ஸெர்வாண்ட்டெஸ்¹ என்ற ஒரு கவிஞன் இருந்தான். இவன் வாழ்நாளின் பிற்பாகம்

வறுமையின் உருவமாயமைந்துவிட்டது. போதாக்குறைக்குச் சிறை வாசமும் ஏற்பட்டது. இந்தச் சிறை வாசத்தின் போதுதான், உலகத்தின் பல பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிற “டான் க்விக்னோட்”¹ என்ற பிரபல கிரந்தத்தை எழுதினான். இவனுடைய கடைசி நாட்களில், இவனுக்கு எழுதுவதற்குக் காகிதங்கூட கிடைக்கவில்லை. அவ்வளவு தரித்திரம். ஆனால், தன் எண்ணங்களை இவனால் அடக்கிவைக்க முடியவில்லை. எனவே, அவ்வப்பொழுது அகப்பட்ட தோல் துண்டுகளின் மீதெல்லாம் கிறுக்கி வைத்தான். இவனுடைய பிரதாப நிலையைப் பார்த்து, ஒரு சிலர் இவனுக்கு உதவி செய்யுமாறு ஒரு பிரபுவைக் கேட்டார்கள். அப்பொழுது அந்தப் பிரபு கூறினான்:— “ஓ! ஸெர்வாண்ட்டெஸ்ஸின் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படாமலே இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அவனுடைய வறுமைதான், இலக்கிய உலகத்தைச் செழுமை யாக்கிக்கொண்டு வருகிறது.” கவிஞர்கள், சிறையிலே வசித்தாலும் அவர்கள் அதனைச் சிறையாகக் கருதுவதில்லை. அவர்களுடைய சுதந்திர உணர்ச்சியானது, சிறையின் இருட்டைப் பிரகாசமயமாக்கி விடுகிறது.

கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டின் மத்தியில் ரிச்சர்ட் லவ்லேஸ்² என்ற ஓர் ஆங்கிலக் கவிஞன் இருந்தான். அவனைச் சிறையிலே போட்டு விட்டார்கள். அப்பொழுது அவன் பாடுகிறான்:—

“கற்சுவர்களால் ஒரு சிறை ஆவதில்லை; இரும்புக் கம்பிகளால் ஒரு கூடு ஆவதில்லை; தூய்மையும் சாந்தமும் உடையவர்கள் சிறையை ஆசிரமமாகக் கருதுகிறார்கள்.”

1. Don Quixote.

2. Richard Lovelace 1618—1658.

மனித வாழ்க்கையிலே கவிஞனுடைய ஸ்தானம் என்ன? அவன், லட்சியவாதியாக மட்டும் இருக்கவேண்டுமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இல்லை, அவன் கர்ம வீரனாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று வேறு சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்த இரண்டு கட்சிக்கும் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் நாமறிந்த வரையில், உலகத்தின் பெரும்பாலான கவிகள், லட்சியவாதிகளாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்களே தவிர, கர்ம வீரர்களாக இல்லை. இதற்குப் புற நடையாகச் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். உதாரணமாக, ஐர்லாந்தின் சுதந்திர இயக்கத்திற்குத் தலைமைபூண்டு நடத்தியவர்களில் பலர் சிறந்த கவிஞர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். கார்க் நகரத்து டேயராக இருந்தவனும், சிறையிலே சுமார் எழுபத்திரண்டு நாட்கள் பட்டினி கிடந்து இறந்தவனுமான டெர்ரென்ஸ் மாக்ஸ் வீனி¹ ஒரு கவிஞன். 1916-ஆம் வருஷத்து ஈஸ்டர் புரட்சியில் தலைமை பூண்டு நடத்தியவர்களில் ஒருவனும், அது காரணமாக அதிகாரிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட வனுமாகிய பாத்ரெய்க் பியர்ஸ்² ஒரு கவிஞன். “வ. இ.” என்ற புனைபெயரால் அழைக்கப்படுகிற ஜார்ஜ் ரஸ்ஸல்³ என்னும் பிரபல ஐரிஷ் கவி, விவசாயத்தின் மேன்மையைப் பற்றியும், கூட்டுறவு முறையில் ஸ்தாபனங்கள் பல நடைபெறவேண்டுமென்பதைப்பற்றியும், ஐர்லாந்து முழுவதும் சைக்கிளில் சுற்றிப் பிரசாரஞ் செய்தான். இப்பொழுது குடியரசின் பிரசிடெண்டாயிருக்கும் டக்ளஸ் ஹைட்⁴ என்பவன் ஒரு கவிஞன். இந்த மாதிரியான பல உதாரணங்களை ஐரிஷ் சுதந்திர இதிகாசத்தில் நாம் காண்கிறோம்.

1. Terence Mac-Swiney 1879—1920.

2. Padhraic Pearse 1879—1916.

3. George Russel 1867—1935.

4. Douglas Hyde 1860—1930.

ஆனால் இங்கே ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அதாவது, இவர்களத்தனை பேரும், லட்சிய உலகத்திலே ஒருகாலும், குறைகள் நிறைந்த இந்த நிலவுலகத்திலே ஒரு காலமாக வைத்துக்கொண்டு வாழவில்லை. பூவுலகத்திலே வந்து தீவிரமான வேலை செய்வதற்காகக் கற்பனை உலகத்தை அடியோடு துறந்து விட்டார்கள். யாருமே, ஏதோ ஓர் இடத்தில்தான் வசிக்க முடியுமே தவிர இரண்டு இடங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்க முடியாதல்லவா? இதனால் தான் கவிகள், கவிகளாக இருந்துகொண்டு கர்ம கேஷத்திரத்திற்கு வருகிறபோது தவறி விடுகிறார்கள். அப்படி கர்ம கேஷத்திரத்தில் பிரவேசித்து வினையாற்ற முன் வருகிறபோது, கவியுலகத்தை அடியோடு மறந்துவிட வேண்டும். ஐரலாந்தின் கவிஞர்களில் பலர் இப்படித்தான் செய்திருக்கிறார்கள். மேலே சொல்லப்பட்ட பாத்ரெய்க் பியர்ஸ் என்ற கவிஞன், கர்ம கேஷத்திரத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு முன்னர் பின்வருமாறு சங்கல்பம் செய்துகொள்கிறான்:—

“ லட்சியமே! ஓ! அழகின் அழகே! உன்னை நிர்வாணமாகப் பார்த்தேன். என் கண்களைக் குருடாக்கிக் கொண்டேன். ஏன்? பின் வாங்கி விடுவேனோ என்ற அச்சத்தினால்.

ஓ! இனிமையின் இனிமையே! உன் இசையைக் கேட்டேன். என் செவிகளை மூடிக்கொண்டேன். ஏன்? தவறி விடுவேனோ வென்ற அச்சத்தினால்.

ஓ! இனிப்பின் இனிப்பே! உன் அதரத்தை முத்தமிட்டேன். என் இருதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டேன். ஏன்? அழிந்து போவேனோ என்ற அச்சத்தினால்.

கண்களைக் குருடாக்கிக் கொண்டுவிட்டேன். செவிகளை மூடிக்கொண்டுவிட்டேன். இருதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டுவிட்டேன். பிரேமையைத் தணித்துக் கொண்டு விட்டேன்.

நான் வகுத்துக்கொண்ட கனவுக்குப் புறமுதுகு காட்டி விட்டேன். இதோ, என் முன் செல்லும் பாதையின் பக்கம் என் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

இதோ, என் முன் செல்லும் பாதை பக்கம், இதோ, நான் பார்க்கிற கடமையின் பக்கம், இதோ, நான் சந்திக்கப் போகிற மரணத்தின் பக்கம், என் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.”

நம்முடைய அபிப்பிராயத்தில், கவிகள், கவிகளாகத் தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர, கர்ம வீரர்களாக இருக்கக் கூடாது; இருக்கவும் முடியாது. கர்ம க்ஷேத்திரத்திற்கும் கவி உலகத்திற்கும் வெகுதூரம். இரண்டும் அலாதி அலாதி யாக இருக்கவேண்டியவை. அப்படி யிருந்தால்தான் இரண்டும் செழிப்புற்று வளரும். அப்படிக்கில்லாமல், யாரொருவர் இரண்டிலும் பிரவேசித்து வெற்றிகாண வேண்டுமென்று விழைகிறார்களோ அவர்கள் இரண்டிலும் தோல்வி யடைகிறார்கள். எப்படி ஒரு சிலர், அரசியலில் மதத்தைக்கொண்டு புகுத்தி, அதன் பயனாக மதத்தின் புனிதத் தன்மையையும் கெடுத்து அரசியலின் பிரயோஜனத்தையும் அடையாமல் போகிறார்களோ, அப்படிப் போல, கவிகள், செயலாற்றும் துறையில் இறங்குவார்களானால், அந்தத் துறையும் கலங்கிப்போகிறது; அவர்களுடைய கவியும் “ரோபோட்” என்ற உயிரில்லாத யந்திர மனிதனைப் போலாகிவிடுகிறது. சுப்பிரமணிய பாரதியார், ஸர் முகம்மது இக்பால், ரவீந்திரநாத் தாகூர் முதலியவர்கள் சிறந்த கவிகள். இவர்கள் கவி உலகத்திலே மட்டுந்தான் சஞ்சரிக்கிறார்கள். அதனால்தான் இவர்களுக்குப் பொன்றாத புகழ் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மகாத்மா காந்தி ஒரு பெரிய கவி என்பது நம்முடைய அபிப்பிராயம். அவர் எவ்வித கவிகளையும் இயற்றவில்லையாயினும் அவருடைய உரை நடையில் கவி மணம் கமழ்கிறது. இதற்கு ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். அவர்,

பசுவை “இரக்கத்தின் பாட்டு” என்று வருணிக்கிறார். கவி உள்ளம் படைத்த யாரும் இந்த வாசகத்தைப் படித்து மெய்மறந்து போகாமலிருக்க முடியாது. ஒரு நாள் காலை வேளையில், உங்கள் வீட்டுப் பசுவைக் குளிப்பாட்டி மஞ்சள் குங்குமமிட்டு உங்கள் எதிரில் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள். மேற்படி “இரக்கத்தின் பாட்டு” என்ற வாசகத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, மேற்படி பசுவின் கண்களைப் பாருங்கள். உங்களை யறியாமல் உங்களுக்கு அதன்மீது ஒருவித இரக்கம் உண்டாகிறதா இல்லையாவென்று சொல்லுங்கள். அப்பொழுது காந்தியடிகளின் கவித்துவம் உங்களுக்கு உணரக்கூடிய விளங்கும். அவர் அரசியலிலே பிரவேசியாமலிருந்தால், அவரை ஒரு மகா கவியாக உலகம் போற்றியிருக்கும். பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவும் ஒரு கவிஞர்தான். இவருடைய சுய சரித்திரத்தை ஒரு கவிக் கடல் என்று சொல்லவேண்டும். இவரும் காந்தியடிகளைப் போல் எவ்வித கவியும் பாடினரில்லை. ஆனால் இவ்விருவருடைய உரை நடைகளும், நமது உணர்ச்சிகளைக் கிளப்பி விடுகின்றன. இப்படி உணர்ச்சிகளைக் கிளப்பிவிடுகிறவர்கள்தான் கவிகள். எம்ர்ஸன் என்ற ஆங்கில அறிஞன், கெதே என்ற ஜெர்மனியக் கவிஞனை “உரை நடைக் கவிஞன்” என்று குறிப்பிடுகிறான். அதைப் போல காந்தியடிகளும் ஜவஹர்லாலும் உரை நடைக் கவிகள்.

கவிகள், கர்ம வீரர்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர, அவர்களே கர்ம வீரர்களாகி விடக் கூடாது. ஒருஜாதிக்கு, தாய் மாதிரி இருக்கின்றான் கவிஞன்; தந்தை மாதிரி இருக்கின்றான் கர்ம வீரன். தாயே தந்தையாகிவிட்டால், தாய்மை ஏது? தாய்மையின்றி உலகம் ஏது? கவிஞனின் சிருஷ்டிகளைக் கர்ம வீரன் காப்பாற்ற வேண்டும். இதுதான் நியதி. மாஜினியின் அபிப்பிராயப் படி, செயலுக்குத் தூண்டுகிற கவிஞர்கள்தான் உண்மை

யான, உயர்ந்த கவிஞர்களே தவிர, மற்றவர்கள், அதாவது இயற்கையோடும் கடவுளோடும் உறவாடுகிற கவிஞர்கள் உயர்ந்த கவிஞர்களல்ல. அப்படி இயற்கையோடும் கடவுளோடும் உறவாடினாலும், அந்த உறவு, மனித வாழ்க்கையை ஒட்டியதாக இருக்கவேண்டும். அவன் கூறுகிறான்:— “கலையானது, உலக வாழ்க்கையில் தான், தன் வாழ்வைக் காண்கிறது. உலகத்தின் சட்டந்தான் கலையின் சட்டம்.” “ஒரு கவிஞன், தன் கற்பனைக்கு ஊற்று எங்கே யிருக்கிறதென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றால், தன்னுடைய அபூர்ணமான, சிதைந்துபோன சிந்தையில்ல; ஜன சக்தியின் இயக்கத்திலும், அவர்களுடைய ஆவல்களிலும், ஏற்கனவேயுள்ள ஆனால் உறங்கிக் கிடக்கிற அவர்களுடைய ஜீவ சக்தியிலும் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.” “எந்த எண்ணங்கள், ஜனங்களுடைய இருதயத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ அந்த எண்ணங்களோடு தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக்கொண்டு, அவர்களைச் செயலாற்றும்படி பிடர் பிடித்து உந்துகிறவன் எவனோ அவன்தான் கவிஞன்; அவனுடைய கவிதைகள்தான் கவிதைகள்.” ஷ்லீகல்¹ என்ற ஜெர்மானிய அறிஞனுடைய சித்தாந்தம் கூட இதுதான். “கவிதையானது, தேசியமாயிருக்க வேண்டும்; சமுதாயத்திற்கும் அரசியலுக்கும் சம்பந்தமுடையதாயிருக்கவேண்டும்; இரண்டுக்கும் உபயோகமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்” என்பது ஷ்லீகலின் கருத்து. எனவே, எந்த ஒரு கவிஞனும் அல்லது எந்த ஒரு காவிய கர்த்தனும், தேசத்தையும் சமுதாயத்தையும் பயன்படுத்தக் கூடியவனாகவும், உயர்த்தக் கூடியவனாகவும் இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்களை, ஜனங்கள் பகிரங்கமாகக் கை கூப்பித் தொழாவிட்டாலும், தங்கள் இருதயக் கோவிலிலே வைத்து ஆராதிக்கிறார்கள். ஏனென்றால், இவர்களுடைய தேவை

யையும், ஆவலையும் அந்தக் கவிஞனுல்தான் உணர முடிகிறது. அந்தத் தேவையையும் ஆவலையும் அவன் பூர்த்தி செய்து வைக்கிறான். எமர்ஸன் கூறுகிறான் :— “பல முறை ஏமாற்றப்பட்டிருந்தாலும், பனிதன், உண்மையைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்கிறவரையில், அதனோடு தன்னைச் சேர்த்து வைக்கும் ஆற்றல் பெற்ற ஒருவனுடைய வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறான்.” அவன்தான் கவிஞன். அவன்தான் சத்தியத்தின் பிரதிநிதி. ஓர் அறிஞன் கூறுகிற மாதிரி, “அவனுடைய உயர்ந்த பாட்டே சத்தியம்.” அப்படிப்பட்ட உண்மைக் கவிஞர்களை ஜனங்களால் மறந்துவிட முடியுமா?

மானிட சமுதாயத்தின் சரித்திரத்தை நாம் ஒரு தொகுப்பாக எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலுஞ் சரி, அல்லது ஒவ்வொரு நாட்டின் இதிகாசத்தைத் தனித்தனியாக எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலுஞ் சரி, ஜனங்கள் மன நிம்மதியுடன் வாழ்ந்து வருகிற ஒரு காலமோ, அல்லது அதிருப்தியுடனேயே இருந்து வருகிற ஒரு காலமோ தொடர்ந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிம்மதியும் அதிருப்தியும், அங்கந்த ஜாதியாருடைய அரசியல் அந்தஸ்து, சமுதாய நிலைமை இவைகளை யொட்டி மாறி மாறி வந்திருக்கின்றன. நிம்மதியான காலம் என்று சொல்லப்படுகிற காலத்தில், வாழ்க்கையின் எல்லாச் சிக்கலான பிரச்சனைகளுக்கும் பரிகாரத் தேடிவிட்டதாக ஜனங்கள் சுய திருப்தியடைந்து விடுகிறார்கள்; முக்கியமான பிரச்சனைகளைப் பற்றி எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஒரே விதமான அபிப்பிராயம் இருந்து வருகிறது. ஜனங்கள், இந்த உலகத்தைக் கனவாகக் கருதாமல் நனவாகக் கருதுகிறார்கள்; உணர்ச்சிக்கு இடங் கொடாமல் அறிவுக்கு அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். காவிய கர்த்தார்களின் இருதயத்திலும் அந்தக் காவியங்களை ரசிக்கிறவர்களுடைய இருதயத்திலும் ஒரே விதமான எண்ணப் போக்கு ஓடிக் கொண்டிருக்க

கிறது. இதனால் கவிஞர்களுக்கு, எண்ணம், உணர்ச்சி என்ற சுரங்கங்களைத் தோண்டிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதில்லை. ஜனங்களிடத்தில் எந்த விதமான எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் நிலவி யிருக்கின்றனவோ அவற்றை உருவப் படுத்தியோ அல்லது மெருகிட்டோ காட்ட வேண்டியதுதான் இவர்கள் வேலை. இதனால்தான் இவர்களுடைய கவிதைகளில் அதிகமான வருணனைகளையோ, கற்பனைகளையோ காண்கிறோமில்லை. ஜனங்களுடைய தேவைகளையும் ஆவல்களையும் இந்தக் காலத்துக் கவிஞர்கள் அப்படியே எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் மட்டும், சமுதாயத்தின் ஒழுங்கான சலனத்திற்குத் தங்களுடைய தேவை இனி அவசியமில்லை யென்பதை உணர்ந்து, ஜனசஞ்சாரத்தினின்றும் ஒதுங்கிப் போயிருந்து கொண்டு பரம் பொருளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். எந்தப் பரம் பொருளானது, ஜனங்களுடைய பயத்தின் பரிணாமமாயிருந்து வந்ததோ அது சத்தியமான தென்றும், அன்பு மயமான தென்றும், சர்வ வியாபகமாயுள்ள தென்றும், அஃதின்றி மனிதர்களில்லை, மனிதர்களின்றி அஃதில்லை யென்றும், பல வகையாகச் சித்தாந்தப் படுத்தினார்கள். இப்படி இவர்கள் ஒதுங்கினால் போலிருந்து பரம் பொருளாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், ஒரே ஒரு சமயம், சமுதாயமானது தனது நிம்மதியில் மெய் மறந்து போய் எங்கே நெறி பிசுவிடப் போகிறதோ யென்பதற்காக அதனை எச்சரிக்கை செய்துமிருக்கிறார்கள்.

வேத மந்திரங்களும் உபநிஷத வாக்கியங்களும் பாசத ஜாதியின் நிம்மதியான காலத்தில் தோன்றியவை. கிரேக்க ஜாதியின் கல்மஷமற்றதும், எளிமை நிறைந்ததுமான நாகரிக காலத்தில் ஹோமர்¹ என்பவனால் "இலியத்" என்னும் மகா காவியமும் "ஒடிஸ்ஸே" என்னும் மகா காவியமும் எழுதப்பட்டன. ரோம ஏகாதிபத்தியமானது

1. Homer.

தனது கழுஞ்சுக் கொடியை ஐரோப்பாவெங்கணும் பறக்க விட்டுக்கொண்டிருந்த போதுதான் வர்ஜில் என்ற மகாகவி, “ஏனீத்” என்ற மகா காவியத்தை எழுதினான். இந்த அனைத்திலுமே, வாக்கு நயமும் கம்பீர நடையும் கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். வீரம், தேஜஸ், வெற்றி, செழுமை, இன்பம் முதலியவற்றை ஜனங்கள் கோரினார்களென்பதும், தங்கள் கோரிக்கைப்படி அடைந்து நிம்மதியாக வாழ்ந்து வந்தார்களென்பதும் இந் நூல்களிலிருந்து தெரிகின்றன. குடும்ப வாழ்க்கை, யுத்த களம் ஆகிய இரண்டினையும் மையமாகக் கொண்டே இந்தக் காலத்து நூல்கள் எழுந்தனவென்று பொதுப்படையாகச் சொல்லலாம். *

“தேஜோமயமாயிருக்கும் நீ எனக்குத் தேஜஸைக் கொடு! வீரிய மயமாயிருக்கும் நீ எனக்கு வீரியத்தைக் கொடு! பல மயமாயிருக்கும் நீ எனக்குப் பலத்தைக் கொடு! சக்தி மயமாயிருக்கும் நீ எனக்குச் சக்தியைக் கொடு! தைரிய மயமாயிருக்கும் நீ எனக்குத் தைரியத்தைக் கொடு! பொறுமை மயமாயிருக்கும் நீ எனக்குப் பொறுமையைக் கொடு!”

யஜுர்வேதம் 19-9.

என்று கடவுளைப் பார்த்து நமது முன்னோர்கள் செய்த பிரார்த்தனையில் அவர்களுடைய கோரிக்கை நன்கு வெளியாகிறது. இங்ஙனமே உபநிஷத காலத்துக் கவிஞர்கள், பாம்பொருளை எந்தக் கோலத்துடன் நம் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்களென்பதைப் பாருங்கள்.

“யாரொருவர் கடவுளர்களைச் சிருஷ்டித்தும் காப்பாற்றியும் வருகிறாரோ, யாரொருவர் உலக நாயகராயிருக்கிறாரோ, யாரொருவர் தீமைகளைச் சம்ஹரிக்கிறவராகவும் சர்வக்ஞராகவும் இருக்கிறாரோ, யாரொருவர் பூர்வத்

இல் ஹிரண்ய கர்ப்பரைப் படைத்தனரோ அவர் நம்மை
நர்புத்தியுடையவர்களாகச் செய்யட்டுப்!"

—ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷதம் 3-4

“நீயே ஸ்திரீ; புருஷன்; சூமாரன்; சூமாரி; கிழவன்;
கழியால் வஞ்சிக்கிராய்; பல தோற்றங்களை யுடையவன
யிருக்கிராய்.”

—ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷதம் 4-30

எதற்காக இவைகளை உதாரணங்களாகச் சொல்கிறோ
மென்றால், நமது முன்னோர்களின் கல்மஷமற்ற சிந்தனை,
அமைதியான நாகரிக வாழ்க்கை ஆகிய இவைகளை எடுத்த
துக் காட்டுவதற்குத்தான். இங்ஙனம் வேதங்களையும் உப
நிஷதங்களையும் பிற நாட்டுக் காவியங்களோடு ஒப்பிட்டுக்
காட்டுவது ஹிந்து மதப் பற்றுடைய பலருக்கு விருப்ப
மில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் இங்கே நாம் வேதங்களையோ
உபநிஷதங்களையோ பாரமார்த்திகக் கண் கொண்டு
பார்க்கவில்லை; காவியக் கண் கொண்டதான் பார்க்கிறோ
மென்பதை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிவிட விரும்புகிறோம்.

இனி மற்றொரு காலத்தை, அதாவது ஜனங்களின்
மனத்தில் நிம்மதியேற்படாமல், அது காரணமாகச் சமுதாய
மானது அசையத் தொடங்குகிற காலத்தைக் கவனிப்
போம். இந்தக் காலத்தில் ஜனங்கள், தங்கள் முன் நிற்கும்
இந்தப் பிரபஞ்சமானது நீண்ட உறக்கத்திலிருந்து திட
வென்று விழித்துக் கொண்டு விட்டதாக உணர்கிறார்கள்.
இதுகாறும் இவர்களுக்குத் தெரியாத பல பொருள்கள்,
பிரச்சனைகள் முதலியன இவர்களுக்குத் தென்படுகின்றன.
தங்களுடைய சூழ் நிலையில் ஏதோ ஒரு விதமான துடி
துடிப்பு, அசைவு முதலியன இருப்பதாகவும், அந்தத் துடிப்
பும், அசைவும் தங்களை வந்து தாக்குவதாகவும் உணர்கிறார்
கள். இந்தத் துடிப்பினாலும் அசைவினாலும், உலகத்திலும்,
தங்களிடத்திலும் ஒரு விதமான மாற்றம் உண்டாகு

மென்று இவர்களுக்குப் படுகிறது. அரசியலிலே ஒரு சலசலப்பு, சமுதாய வாழ்க்கையிலே ஒரு புரட்சி, தங்கள் எண்ணப் போக்கிலே ஒரு சலனம் முதலியவற்றை இவர்கள் நேரில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டதொரு காலத்தில் தோன்றுகிற கவிஞர்களின் இருதய ஆழத்திலிருந்து நவ நவமான எண்ணங்களும் கற்பனைகளும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்த எண்ணங்களும் கற்பனைகளும், ஜனங்களுடைய ஆவல்களுக்கும் கனவுகளுக்கும் எதிரொலி கொடுப்பது போல இருக்கின்றன. அவர்களுடைய கவிதைகளில் இருதய பாவம் நிறைய இருக்கிறது. அதாவது அவைகளைப் படிக்கிறபோது, நமது அறிவு தெளிவு பெறுவதோடு, இருதயத்தில் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ற உணர்ச்சிகளும் நிரம்பி விடுகின்றன. எந்தச் சம்பவத்தை அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னாலும் அதிலே ஒரு காம்பீர்யமும், நம்மை ஈடுபடுத்தி விடுகிற தன்மையும் இருக்கின்றன. சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், அலங்கரிக்கப்பெற்ற ஒரு காளை மாடு எப்படி அஸ்திபா பாவத்தோடும் ஆனால் ஜீவகளை யோடும் கம்பீரமாகச் செல்லுமோ அதைப் போல, இந்தக் காலத்துக் கவிஞர்களின் சிருஷ்டிகள் இருக்கின்றன. இப்படி இந்தக் காலத்தில் மகா கவிகள் பலர் தோன்றினாலும், இவர்களுக்கு மத்தியில், எப்படி செழுமையான நெற்பயிர்களுக்குப் பக்கத்தில் உயரமான புற்கள் யதேச்சையாக வளர்கின்றனவோ அப்படிப் போல இரண்டாந் தாத்து அல்லது தாமே இல்லாத கவிஞர்கள் பலர் தோன்றி விடுகிறார்கள். இஃது எந்த நாட்டிலும் எந்தப் பாஷையிலும் எந்தக் காலத்திலும் உண்டாகிற சாதாரண சம்பவந்தான். இவர்களைப்பற்றி யாரும் சிரத்தை எடுத்துக் கொள்வதில்லை. சிற்றரசர்களுக்கு ஆஸ்தான கவிகளாக இருந்து அவர்களுடைய பொருளுக்காக அவர்களுடைய புகழைப் பாடி விட்டு அவர்களோடேயே மறைந்து விடுகிறார்கள் இவர்கள்.

இனி, மேற்படி “இலக்கிய சலன” காலத்திற்கு வருவோம். இந்தக் காலமானது, ஓரிரண்டு தலைமுறையுடனே, அல்லது ஓரிரண்டு நூற்றாண்டுகளுடனே முடிந்து விடுகிறதென்று சொல்ல முடியாது. அநேக நாடுகளில், இந்த “இலக்கிய சலன” காலம் நூற்றாண்டுகள் கணக்காகத் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படிச் செல்கிறபோது, இடையிடையே சில தட்டுத் தடுமாற்றங்கள் ஏற்படலாம்; அல்லது தற்காலிகமான சோர்வு ஏற்படலாம். அது வேறு விஷயம் பொதுவாக இந்த “இலக்கிய சலனம்” நிற்பதில்லை. இந்தியாவில் சுமார் ஆயிர வருஷ காலம், இந்த “இலக்கிய சலனம்” இருந்து கொண்டிருந்தது. வால்மீகி, வியாசன், வள்ளுவன், கம்பன், காளிதாசன், பவபூதி, பாஸன், ஹர்ஷன், கல்ஹணன், பில்ஹணன், பர்த்ருஹரி, சைவ சமய குரவர்கள், வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள், சேக்கிழார், பரஞ்சோதியார் முதலியவர்கள் இந்தக் காலத்திலே தோன்றிய மகா கவிகள். இந்தியா உள்ள வரையில் இவர்களுடைய காவியங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கும். கம்பனுடைய ராமாயணத்தையும், காளிதாசனுடைய ரகு வமிசத்தையும், இன்று நாம் படித்தாலும், நமது இருதயம் அந்தக் கவிஞர்களின் திருப்பரத கமலங்களில் நம்மையறியாமலே சாணடைந்து விடுகின்றன.

இங்ஙனமே ஆங்கில இலக்கிய இதிகாசத்திலும் ஒரு புது மலர்ச்சி ஏற்பட்டுச் சுமார் இருநூறு வருஷ காலம் அநேக கவிஞர்களையும், காவியங்களையும் கிருஷ்டித்துக் கொடுத்தது. இதனையே “எலிஜபெத் காலம்” என்று ஆங்கில இலக்கிய கர்த்தர்கள் கூறுகிறார்கள். ஏனென்றால் கி.பி. 1533-ஆம் வருஷத்திலிருந்து கி. பி. 1603-ஆம் வருஷம் வரை வாழ்ந்த இங்கிலாந்தின் அரசியாகிய எலிஜபெத்தின் காலத்தில்தான் இந்தப் புது மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதற்குப் பின்னர் சுமார் இருநூறு வருஷ காலம் தொடர்ந்துவந்த

இலக்கிய இயக்கத்தை “எலிஜபெத் காலம்” என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமானது பல துறைகளிலும் செழுமையும் செல்வாக்கும் அடைந்துவந்தது. பிரிட்டிஷார் பல புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடித்து ஆங்காங்குத் தங்கள் வெற்றிக் கொடியை நாட்டினர். விஞ்ஞான அபிவிருத்தியும், இதனால் பொருளுற்பத்தித் தொழில்களில் அநேக விதமான மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. இங்கிலாந்தின் செல்வம் மேலும் மேலும் குவிய ஆரம்பித்தது. ஜனங்களுடைய வாழ்க்கை அந்தஸ்து உயர்ந்தது. இப்படிப்பட்டதொரு காலத்தின் உண்டாகும் இலக்கிய சிருஷ்டிகளில் ஒரு புகழ் மாதிரியான உத்வேகம், பெருமை, தன் மதிப்புணர்ச்சி முதலியன பிரதிபலித்துக் காட்டுவது சகஜந்தானே. எட்டண்ட் ஸ்பென்ஸர், ஸர் வால்ட்டர் ராலே, (இவன் தனது பதின்மூன்று வருஷ சிறைவாசத்தின்போது உலக சரித்திரத்தைத் தொகுத்து எழுதியவன்.) ஷேக்ஸ்பியர், பென் ஜான்ஸன், பிரான்சிஸ் பேக்கன், மில்ட்டன், ஜான் ட்ரைடன்¹ முதலிய பலரும் இந்தக் காலத்து இலக்கிய கர்த்தர்கள்; கவிஞர்கள். இவர்களுடைய சொல்லாழம், நடை மிடுக்கு முதலியன எல்லாப் பாஷையினராலும் ரசிக்கப்படவேண்டியவை. தமிழ் மொழியில் இவர்களுடைய நூல்களை மொழி பெயர்த்து வெளியிடுதல் பெரிய இலக்கியத் தொண்டு என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்ச் செல்வர்களுக்கு கிளைவூட்ட விருப்புகளே. இந்த

1 Edmund Spenser 1552—1599.

Sir Walter Raleigh 1552—1618.

Shakspeare 1564—1616.

Ben Johnson 1573—1637.

Francis Bacon 1561—1626.

John Dryden 1631—1700.

மாதிரி ஒவ்வொரு நாட்டிலும் "இலக்கிய சலன்" காலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிச் செழுமையுற்று கம்பீரப் பிரவாகமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் இலக்கிய ஆளுனது, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் திடீரென்று நின்றுவிட்டிருந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? நாம் இந்தக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் வகுத்துக் காட்டின மூன்றுவிதமான நிலைமைகளில், மூன்றாவதான பிரமை நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது தான். எந்த நாட்டு ஜனங்கள், எந்த நிமிஷத்தில் தங்களுடைய அசிரத்தை காரணமாகவும் அறியாமையாக காரணமாகவும், அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு இடங்கொடுத்துவிடுகிறார்களோ அந்த நாட்டு இலக்கிய இதிகாசமானது அந்த நிமிஷத்திலேயே வறட்சியடைய ஆரம்பிக்கிறது. அவைகளுடைய ஸ்தானத்தில் ஜனங்களின் கீழான இச்சைகளைத் தூண்டிவிடக்கூடிய கதைகள், பாடல்கள், நாடகங்கள் முதலியன தோன்றுகின்றன. புலவர்கள், யாரோ ஒரு பிரபுவின் நன்கொடையை எதிர்பார்த்து பாலைவனமாயிருக்கிற இடங்களையெல்லாம் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களாக வருணித்துப் பாடுகிறார்கள். அடிமைத்தனம் காரணமாக, ஜனங்களின் அறிவு சூனியமாகியும், இதயம் அழுகிப் போயும் விடுவதால், அவர்களுடைய கேவல உணர்ச்சிகளை, தங்களுடைய ஜீவனோபாயத்திற்குச் சாதகமாக உபயோகித்துக்கொள்வது இந்தக் காலத்துக் கவிஞர்களுக்குச் சூலபமாகிவிடுகிறது. கண்ணில்லாத கட்டழகர்களைப்போல் இவர்களெல்லாரும் கவித்துவமில்லாத கவிஞர்கள். தாங்கள் கபோதிகளாக இருப்பதனால்தான் ஜனங்களையும் கபோதிகளாக்கிவிட வேண்டுமென்று பார்க்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காலத்தில், ஒரு சில மகா கவிகள் ஏகதேசமாகத் தோன்றுகிறார்கள். தங்களைச் சுற்றியுள்ள ஜனங்களின் இழிவான நிலைமையைப் பார்த்து இவர்கள் மனம் கொதிக்கிறது. தங்களுக்கு ஏற்படுகிற துன்பங்கள், அவ

மானங்கள் முதலியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், ஜனங்களுக்குச் சாட்டையடி கொடுப்பதுபோல் கவிதைகள் இயற்றுகிறார்கள். இவர்களைச் சுற்றியிருக்கும் இலக்கியக் கருமேகத்தின் மத்தியில் இவர்களுடைய கவிதைகள் மின்னல்போல் பளிச் பளிச்சென்று பிரகாசிக்கின்றன. நம்மைப் பொறுத்தமட்டில், இப்படிப்பட்ட கவிஞர்களுக்குத்தான் மகத்துவம் கொடுக்கிறோம்; மகான் கவி களென்று போற்றுகிறோம். ஏனென்றால், முதலில் சொல்லப்பட்ட காலத்திலும் “இலக்கிய சலன” காலத்திலும் தோன்றிய மகா கவிகள், சாதகமான ஒரு சூழலிலிருந்து கொண்டு கவிதைகள் இயற்றினார்கள். ஆனால் இவர்களோ, தங்களைச் சுற்றியுள்ள எல்லாச் சக்திகளும் தங்களுக்கு இடையூறு செய்துகொண்டிருக்க, அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் கவித் தொண்டு செய்கிறார்கள். தவிர, நமது பாரத நாட்டுக்குத் தற்போது, இத்தகைய மகான் கவிகள் உடனே தேவை. அதனால்தானே என்னவோ, இவர்களுக்கு மகத்துவம் கொடுக்குமாறு நமது மனச் சாட்சி நமக்கு ஆணையிடுகிறது.

ஒவ்வொரு நாட்டுச் சரித்திரத்திலும் இந்தமாதிரியான அடிமைத்தனம், அறியாமை முதலியன ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வப்பொழுது சில மகான் கவிஞர்களும் தோன்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு சில நாடுகளை இங்கு உதாரணங்களாக எடுத்துக் காட்டுகிறோம். கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதிக் காலத்தில், இத்தலியானது பல குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. ஆஸ்திரிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதிக்க நிழல் இந்த நாட்டின்மீது பூரணமாகப் படிந்திருந்தது. ஜனங்களிடத்தில் அறியாமையும், சோர்வும் நிரம்பியிருந்தன. இந்தக் காலத்தில்தான் மாஜினி, காரிபால்டி, காவர்¹ ஆகிய மூன்று

1. Garibaldi 1807—1882. Cavour 1810—1861

பேரும் சேர்ந்து, அந்நிய ஆதிக்கத்தினின்று இத்தலியை விடுதலை செய்யப் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்தார்கள். இந்தக் காலத்திலே தோன்றின வியோபார்டி¹ என்ற கவிஞன், தன் நாட்டைப் பார்த்து எப்படிக்கதறுகிறான் என்பதைக் கேளுங்கள் :—

“ஓ! இத்தலியே! நினது சென்ற காலத்துக் கோபுரங்களையும், ஸ்தம்பங்களையும், சுவர்களையுந்தான் காண்கிறேன். நினது புகழையும், நமது முன்னோர்களின் ஆயுதங்களையும் காண்கிறேனில்லை. இப்பொழுதோ நீ நிராயுதபாணியாகிவிட்டாய்! நினது மார்பகம் திறந்திருக்கிறது! நினது சிரத்தில் மருடத்தைக் காணோம்!

ஹா! நினது தேகத்தில் எத்தனை காயங்கள்! எவ்வளவு ரத்தம்! ஓ! அழகின் வடிவமே! நீ எப்படி விழுந்துவிட்டாய்? வானுலகை நோக்கிக் கதறுகிறேன்; பூவுலகைப் பார்த்துப் புலம்புகிறேன். சொல்லங்கள், சொல்லங்கள்! யார் இவனை இந்த ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது?

இவளுடைய இரண்டு கைகளையும் சங்கிலியால் பிணைத்திருக்கிறார்கள்; இவளுடைய கூந்தல் கலைந்து கிடக்கிறது; முகம் திறந்து கிடக்கிறது; துக்காக்கிரந்தையாய் இவள் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். இவள் எல்லோராலும் மறக்கப் பட்டுவிட்டாள். இவள் தனது தலையை இரண்டு முழங்கால்களுக்கு நடுவே புதைத்துக்கொண்டு அழுகிறாள். ஹா! எனது இத்தலியே! நன்றாக அழு!! நீ அழுவதற்கு நியாயம் இருக்கிறது. ஆளவே நீ பிறந்தாய்; ஆனால் இப்பெர்முது இந்த அந்தகார நிலையையடைந்திருக்கிறாயல்லவா?

ஒளியிழந்த நினது இரண்டு கண்களும், கண்ணீரின் ஊற்றுக்களாயிருக்கின்றன. நினது துயரத்தையும் அவமானத்தையும் இந்தக் கண்ணீர் துடைக்கவில்லை. அரசியா

யிருந்த நீ இப்பொழுது அடிமையாகிவிட்டாய்! உன்னைப் பற்றி யார் இப்பொழுது பேசுகிறார்கள்? நினது புராதனப் பெருமை அறிந்த ஒரு சிலர் 'அவளா? ஒரு காலத்தில் புகழ் படைத்திருந்தாள்' என்கிறார்கள்.

அப்படியா? இனி அவள் புகழோடு வாழமுடியாதா? ஏன்? ஏன்? இத்தலியே! நினது வலிமையெங்கே? நினது புராதன வீரமெங்கே? தோள்வலியெங்கே? மனவுறுதியெங்கே? யார் உன் வாளாயுதத்தை உன் பிடியினின்றும் அகற்றிவிட்டது? யார் உனக்குத் துரோகம் செய்தது? எந்த நய வஞ்சகம், எந்த முயற்சி, எந்த அதிகாரம் நினது மேலாடையையும் மணி மகுடத்தையும் பறித்துக்கொண்டு விட்டது?

அம்மா! மகத்தான உயரத்திலிருந்து இந்தக் கீழான நிலைக்கு நீ எப்படி வந்தாய்? எப்பொழுது வந்தாய்? உனது மக்களில் யாரும் உன்னைக் காப்பாற்றமாட்டார்களா? உனக்காகப் போர் புரியமாட்டார்களா? ஆயுதங்கள் எங்கே? எங்கே ஆயுதங்கள்? உன்பொருட்டு நான் தன்னந்தனியாகப் போர்புரிவேன்; உன்பொருட்டுத் தன்னந்தனியாக வீழ்வேன். என்னுடைய ரத்தம், குளிர்ந்துபோன இருதயங்களுக்குச் சூடு உண்டாகக் கட்டும்."

இந்த வியோபார்டியைப் போலவே இத்தலியில் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டில் பல மகான் கவிஞர்கள் தோன்றி ஜனங்களை கர்மக்ஷேத்திரத்தில் கொண்டு சேர்ப்பித்தார்கள். இவர்களில் சிறப்பாக ஜியோஸி கார்டுஷி, டி'அனன்ஸியோ, ஜியோவன்னி பாபினி முதலியவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

1 Giosu Carducci 1835—1907.

D'Annunzio 1863—1938.

Giovanni Papini 1881-

ஐர்லாந்தானது, கி. பி. பதினொவது நூற்றாண்டிலிருந்து இருபதாவது நூற்றாண்டு முற் பகுதிவரையில் தனது சுதந்திரத்திற்காக அநேக போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறது; அநேக தியாகங்களைச் செய்திருக்கிறது. அந்நிய ஆதிக்கத்தின் மோகத்தினின்று ஜனங்களை விடுதலை செய்யவும் அவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையை ஊட்டவும் இந்தக் காலத்தில் அநேக மகான் கவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். கி. பி. பதினொவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த ஒரு மகான் கவி, ஐர்லாந்தின் வீழ்ச்சியைக் கண்டு எப்படித் துடிக்கிறான் என்று பாருங்கள் :—

“எனது இருதயம் துயரத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கிறது; எனது ஆத்மா துன்பத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கிறது; கீழானவர்களெல்லோரும் மேலானவர்களாயிருக்கிறார்கள்; பெரிய மனிதர்களெல்லோரும் இழிவடைந்துபோயிருக்கிறார்கள்.

கால் (ஐர்லாந்து) தேசத்து மக்கள் தங்கள் நாட்டிலேயே பிரஷ்டர்களாயிருக்கிறார்கள்; துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யாத்திரையிலிருந்து திரும்பி வரும் சோர்ந்துபோன, முகம் வெளுத்துப்போன பிரயாணிகளைப்போல, யுத்த களத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடி வருகிறவர்கள், இரவைப் பார்த்து ‘ஈ சீக்கிரம் வரக்கூடாதா’ வென்று பிரார்த்திப்பதுபோல, கப்பலிலே செல்லும் பிரயாணிகள் இடையிலே கப்பலுடைந்துபோக, கடலிலே விழுந்து தத்தளிப்பதுபோல, மாண சூசகம் கொடுக்கிற மனிதர்களைப் பார்த்து அஞ்சுவதுபோல நமது பந்தத்தில் நாம் இழிவுபட்டுக்கிடக்கிறோம்.

நமது அச்சந்தான் நமக்கு வீரம்; இழிதகைமைதான் நமக்குப் பெருந்தகைமை; நிராசைதான் நமக்கு நம்பிக்கை; அசுத்தந்தான் நமக்குத் தூய்மை.”

கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த ஒரு மகான் கவிஞன் பாடியுள்ள கவிதைகளில் சில வரிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம்:—

“ஓ! என் நாடே! என் அன்பே! நினது மாணம் எனது ஆத்மாவில் எவ்வளவு ஆழமான துன்பத்தை மூட்டி விட்டு விட்டது? கடவுள்தான், உயர்ந்த கடவுள்தான், உன்னை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்ப முடியும்; உன்னைப் பந்தத்தினின்றும் பிச்சைக்காரத் தனத்தினின்றும் விடுதலை செய்ய முடியும்.

வளர்ந்து கொண்டு வருகிற ஒரு மரம் கோடரியால் வீழ்த்தப்படுவது போல, ஓ! தூரதிருஷ்டவசமான நாடே! நீ வீழ்த்தப்பட்டாய். காலப் போக்கிலே யல்ல, உனது குற்றத்திற்காக வல்ல, உனக்கு இந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது; விழுச்சி உண்டாகியது. துரோகிகளின் கரங்களினால் நீ வீழ்த்தப்பட்டு விட்டாய்.

உனது சிங்காதனம் பறிக்கப்படுகிறது; நீயோ பாரதீனையாயிருக்கிறாய். இதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே, அதுதான் என்னுடைய துயரத்திற்கெல்லாம் துயரமாயிருக்கிறது. மற்ற நாடுகள், தங்கள் தங்கள் பிரபுக்களையும் அரசர்களையும் கொண்டிருக்கிறது. நீ மட்டுந்தான் எல்லோருக்கும் மனைவியாயிருக்கிறாய்; அதிலும் விதவையாயிருக்கிறாய்.

இணியும் இப்படி யெல்லாம் இருக்க முடியாது. நமது இருதயங்கள் சில்லிட்டு போகாமலிருக்கையில், நமது இந்த இழிநிலையைக் கண்டு துக்கப்படாமலிருப்போமாக! அப்படித் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது நமது பலவீனம். நமது மீட்சிக்காகக் கடவுளின் திருக்கரங்கள் உயர்த்தப்படுகிற காலம் விரைவில் வரும். அப்பொழுது நமது துயரமெல்லாம் சந்தோஷமாக மாறிவிடும்.”

இப்பொழுது சீன, ஜப்பானை எதிர்த்துச் சென்ற நான்கு வருஷ காலமாக மகத்தான யுத்தம் நடத்திக் கொண்டு வருகிறதென்று சொன்னால் அதற்கு இப்படிப்பட்ட மகான் கவிகள் தான் காரணம். இவர்கள், சாதாரண ஜனங்களும் புரிந்துகொள்கிற எளிய நடையில், உணர்ச்சி தரும், கவிதைகளைச் செய்து எல்லோரையும் பாடும்படி செய்தார்கள். இதற்கென்று ஒழுங்கான பிரசாரம் நடைபெற்றது. ஜனங்களிடையே இந்தப் பாடல்கள் பரவிக் கொண்டு வருவதை ஜப்பான் விரும்பவில்லை யென்ற ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டு, இவை, எந்த மாதிரியான உத்வேகத்துடையவை என்பதை நாம் ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இந்த நவயுக மகான் கவிகளில் ஒருவனுடைய வரலாற்றை மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். நீஹ்ளர்ஹ்¹ என்ற இவன் ஓர் ஏழைக் கூலி. பின்னர் ஒரு படையில் சேர்ந்து போர்ச் சேவகளுடன். இவனுக்குக் குழலாத நன்றாகத் தெரியும். இவன் 1933-ஆம் வருஷம் ஷாங்காய் நகரத்திலுள்ள ஒரு சினிமா கம்பெனியில் வாத்தியம் வாசிக்கிறவனாகச் சேர்ந்துகொண்டான். இவன் பெயர் பிரபலமாயிற்று. கவி புனையும் ஆற்றலும் இவனுக்கு இருந்தது. எனவே தேசிய கீதங்கள் சிலவற்றை இயற்றினான். தேசியப் போர் வீரர்கள் படைவகுத்துச் செல்லுகிறபோது, இவனுடைய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். இவனுடைய "படையெழுச்சிப் பாட்டுகள்"² மகா பிரசித்தமானவை. இவற்றில் "பெரிய பாதை" என்ற ஒரு பாடலில் காணப்படும் சில வரிகளை இங்கு எடுத்துத் தருகிறோம்:—

“ஒன்று சேர்ந்து, ஒன்று சேர்ந்து நமது சுமைகளை இழுத்துக்கொண்டு செல்வோம். நாம் ஒன்று சேர்ந்திருந்தால், இரும்புச் சங்கிலிகளுக்கோ, மற்றத் துன்பங்க

ளுக்கோ பயப்பட வேண்டியதில்லை. எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து முன் செல்லுங்கள். ஏனென்றால், நாம் நடத்துகிற யுத்தம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது. சுதந்திரமகா பாதையில் நாம் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து செல்வோம்.”

ஆனால் இந்த நீஹ் எர்ஹ், தனது பாடல்களை ஜனங்கள் பாடிக் கேட்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெறவில்லை. இவனுடைய பாடல்கள் ஜனங்களிடையில் பரபரப்பை உண்டு பண்ணி வருகிறதென்பதைத் தெரிந்த அதிகாரிகள் இவனைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தார்கள். எனவே இவன், தனது சங்கீத ஞானத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளும் பொருட்டு ஜப்பானுக்குச் சென்றான். அங்குச் சில காலம் தங்கிவிட்டுப் பின்னர் ருஷ்யாவுக்குப் போக வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள், (ஜப்பானிலுள்ள) குகநூனா என்ற ஊரிற்குச் சென்று, அங்குக் கடல் நீராடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது திடீரென்று முழுகிப் போய்விட்டான். இவன் எப்படி முழுகிப் போனான் என்பது இன்னும் பரம ரகசியமாகவே இருக்கிறது. இப்படி இவன் இறக்கிறபோது என்ன வயது தெரியுமா? இருபத்து நான்கு! இருபத்து நான்கு!! ஆனால் இவன் சீனர்களின் இருதயக் கோயிலில் மூர்த்திகரித்துக்கொண்டு சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இப்படிப்பட்ட மகான் கவிகள், இந்தியாவில் சென்ற அநேக நூற்றாண்டுகளாகத் தோன்றவே யில்லை யென்பது நம்முடைய அபிப்பிராயம். நம்முடைய அடிமைத்தனம், நம்முடைய தரித்திரம், நம்முடைய அறியாமை இவைகள் தான், இப்படிப்பட்ட மகான் கவிகள் தோன்றாமலிருப்பதற்குக் காரணமா? அல்லது மகான் கவிகள் தோன்றி மேலே காட்டப்பட்ட நமது குறைகளை அகற்றவில்லையா? எப்படியும் மகான் கவிகளும் தோன்றவில்லை; நமது குறை

பாடுகளும் நீங்கவில்லை. இவை யிரண்டும் நமக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றன. எப்படியோ ஏகதேசமாக ஒரு சுப்பிரமணிய பாரதியார் தோன்றி விட்டார். பாலையனத்தில் காணப்படும் பசும் புற்றரைபோல, காரிருளில் தோன்றும் தீவட்டி வெளிச்சம் போல, கற்பாறையின் நடுவே நெற்கதிர் உற்பத்தியாவது போல அவர் தோன்றினார்; மின்னல் வாழ்வு நடத்தி விட்டு மறைந்து விட்டார். அவருடைய மகான் தன்மையெல்லாம், அவர், சாதாரண ஜனங்களின் இதயத்தைத் தொட்டுத் தட்டி விட்டதிலே தான் இருக்கிறது. இஃதொன்றிலேயே அவர், துருவ நட்சத்திரம் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவரொருவரைக் கொண்டு மட்டும் நாம் திருப்தியடைந்து விடலாமா? அந்தத் திருப்தி நமக்கு விடுதலை அளிக்குமா? பாரத நாடே! பழம் பெருமையில் மங்கிக்கிடக்கும் பாரத நாடே! நின் உதரத்தில் எப்பொழுது மகான் கவிகள் தோன்றப் போகிறார்கள்? தமிழ் நாடே! கம்பனையும் வள்ளுவனையும் கண்டு களி கூர்ந்த தமிழ் நாடே! உனக்கு இலக்கிய விமோசனம் எப்பொழுது ஏற்படப் போகிறது? அதன் மூலமாக உனது அரசியல், சமுதாய வாழ்வை எப்பொழுது காணப் போகிறாய்?

உானகி பிரிண்டிங், &பைண்டிங் ஒர்க்ஸ், புதுக்கோட்டை.